

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Numer poranny wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświęconych, numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Prenumerata wynosi:

	rocznie:	półrocznie:	kwartalnie:	miesięcznie:
W miejscu	24 koron	12 koron	6 koron	2 korony
W Austro-Węgzech:				
z jednorazową przesyłką poczt.	88 „	16 „	8 „	2 kor. 70 h.
z dwurazową	88 „	18 „	9 kor. 50 h.	3 „ 20 „
W Państwie Niemieckim	88 „	18 „	9 koron	3 „ — „
W innych państwach	88 „	24 „	12 „	4 „ — „

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) nprasa się nadeśłać wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ulica Jagiellońska 10. Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. — Nr rach. poczt. Kasy oszczędz. 857.484. Rekoneso nadawanych Redakcja nie zwraca.

We Lwowie sprzedaż numerów po 12 h.: w Biurze Dzienników A. Olszewskiego, ulica Kilińskiego 2 i w Biurze Płohy, ulica Karola Ludw. 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

NUMER POPOŁUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscow: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscow: administracja „Nowej Reformy“ — Główna trafik w Ryńku — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowicz, ul. Sławkowska 2. — Handel St. Karlińskiego, Sakienka — Handel Kretschmera, ul. Szewska — Handel J. Ekiera, ul. Karmelicka 18.

Zamiejscow prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przyjmują: We Lwowie Biuro dzienników: Ludwik Płohy, ul. Karola Ludwika 11, S. Sokółowski, Pałac Hausmana 9. — W Przemyślu Hesseles. — W Jarosławiu A. Amster. — W Wiedniu: Hermann Goldschmid (sprzedaż pojedynczych numerów), I. Wollzeile 6. — M. Dukas Nachf., Hasenstaedt & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wrocławiu). — A. Oppelk. — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schabek (Wollzeile). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz po 10 h. — Nadstawne po 60 h od wiersza za każdy raz. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany pierwszy raz 40 h, następny po 10 h od wiersza. — Załączniki do „N. Reformy“ (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia itp.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Wilcze pazury.

Pod wpływem barbarzyństwa ukraińskich „polityków“, wskutek wstrętu, jaki w każdym kulturalnym człowieku obudził musieli ich w najwyższym stopniu popolitą demagogia, wreszcie wskutek zbrodni Sycyńskiego i sposobu, w jaki przyjęto ją i pojęto w obozie ukraińskim, sympatyę ogółu polskiego zaczęły się wyraźnie przechylać na stronę reakcyjnych Moskalofiliów, którzy w czasie kampanii wyborczej zdeklarowali się jako „galicyjscy Rosyjanie“.

„Rosyjanie“ ci widząc, że dzikie wysoki hajdamacko-pajdokratyczny „polityki“ Ukraińców nastroją im doskonałą sposobność pozyskania dla siebie sympatii polskich, pochwaliły swoje państwotyczne, a raczej panrosyjskie pazury pod baranią skórę sentymentalnego sławionilstwa, w imię którego ustami swego przedstawiciela w starym Sejmie, dra Korolę, zgłosili ofertę na swoje współpracownictwo z konserwatystami w celu wspólnego zwalczania żydów radykalnych, a potem w parlamencie zademonstrowali kilkakrotnie swoją pojedynkowość wobec Polaków wtedy właśnie, kiedy Ukraińcy popisali się swoimi „metodami“ politycznymi, n. p. podczas demonstracji antipruskiej w parlamencie.

Ten zwrot taktyczny Moskalofiliów, wykonany w dobrej wybranej chwili, nie pozostał bez pożądanego dla nich skutku. W polskich kołach politycznych powstała myśl porzucenia wyłączonego negatywnego stanowiska wobec Moskalofiliów i przejścia na stanowisko neutralne, aby w ten sposób tem rychlej doprowadzić do przystąpienia Ukraińców.

Przy wyborach do Sejmu taktykę tę przyjął także sp. hr. Potocki, dzięki czemu Moskalofili otrzymali dziesięć mandatów poselskich, zobowiązawszy się poprzednio, że w Sejmie nie będą mówili po rosyjsku, i że w ogóle sprawy języka rosyjskiego na forum sejmowe wywlekać nie będą.

Już to zobowiązanie odbierało ich zwycięstw wyborczemu cech zwycięstwa idei panrosyjskiej w Galicji wschodniej. A sp. hr. Potocki, któremu w tej taktyce politycznej obok wyżej określonego celu chodziło także o wzmocnienie żywiołów konserwatywnych ze względu na przyszłą reformę wyborczą, poszedł jeszcze dalej w sprowadzeniu do właściwej miary sojuszu z galicyjskimi Rosyanami, mianowicie wystąpił z wnioskiem o mianowanie wicemarszałkiem Sejmu przywódcy Ukraińców dra Oleśnickiego ze Strypy. P. Barwiński miał podobno uczynić drugim wiceprezydentem Rady szkolnej krajowej. Nadto poprzedził kilku starostów, którzy wśród Ukraińców byli szczególnie niepopularnymi.

Wszystkie te zamiary miały na celu zaznaczenie, że Ukraińców bynajmniej nie usługuje polityka zepchnąć na plan ostatni, lecz przeciwnie, że ich przedewszystkiem uważa się za prawowitych reprezentantów narodu ruskiego w Galicji. Większa zaś liczba Moskalofiliów w Sejmie, którym poprzednio powirrywano jawdowite zęby, ma stanowić tylko konserwatywną i towarzysko bardziej kulturalną przeciwwagę dla dziczającej polityki ukraińskiej.

Zbrodnia Sycyńskiego przerwała jednak watek tej polityki i sprawiła, że opinia szerokiego sfer polskich, kierujących się, szczególnie na wschodzie, uczuciami raczej i impulsami, niż chłodnym rozumem, poszła dalej, niż to leżało w intencji polityków, i zaczęła w sposób, wielce niebezpieczny i w najwyższym stopniu niepolityczny, przechylać się na stronę Moskalofiliów, tem więcej, że ci w przeciwstawieniu do rozmaitych Budzynowskich, Tryłowskich i in-

nych „atamanów“ hajdamackich, zajęli wobec zamachu stanowisko bezwarunkowo przyzwolite. Tę zresztą zupełnie prymitywną „diplomację“ moskalofilijską zaczęła nasza opinia publiczna, szczególnie pod wpływem zbrodni Sycyńskiego, brać za dobrą monetę do tego stopnia, że pod pomnikiem Mickiewicza we Lwowie proklamowano ze strony polskiej, iż odtąd niema w Galicji Rusinów, lecz tylko „Rosyjanie“. Z deklaracji tej mógł się bardzo ucieszyć generał-gubernator kijowski, do którego zakresu w pierwszym rzędzie należy moskalofilstwo galicyjskie, ale dla każdego zdrowo myślącego Polaka było jasnym, że w tym wypadku z niezwykłą pochopnością przenosimy się z deszczu pod rytmę.

Tymczasem „Starorusini“, którzy drugą swą prawdziwą twarz mają stale zwróconą w stronę rządu rosyjskiego, z obawy, aby wskutek swego polonofilstwa nie wejść z tym rządem w jakieś nieporozumienie, zaczęli powoli neutralizować „polonofilijskie“ deklaracje pp. Markowa i Hlibowickiego w parlamencie przez rozpoczęcie kampanii najpierw przeciw Indowcom polskim, a także przeciw Wschepolakom, którzy właśnie okazali pierwszą gotowość przyznania praw językowych „Rosyanom“ galicyjskim.

W istniejących jednak warunkach politycznej kampanii ta mniądła być tak bardzo delikatną, że szanowni Starorusini mogli mieć uzasadnione wątpliwości co do tego, czy wystarczą ona do zupełnego uspokojenia rządu rosyjskiego. — Aby te wątpliwości usunąć, wybrali oni za przedmiot prawdziwie rosyjskiej analizy politykę polską w Dumie. I oto w „Halyczaninie“ z dnia 3 b. m. pojawił się duży artykuł p. t.: „Polacy w Dumie państwowej“, podpisany przez jakiegoś A. Wołyńca, w którym oceniono politykę Koła polskiego w „parlamencie“ rosyjskim ze stanowiska skrajnego, iście czarnosęciennego, nacjonalizmu rosyjskiego. Oto treść tego artykułu:

Najpierw idą dwie denuncjacje, jakoby Koło polskie nie chciało w adresie Dumy do cara przyłączyć się do wyrażenia uczuć wierności poddanych samowładcy konstytucyjnej i jakoby rozmyślnie nie wzięło udziału w czelobitnej wyroczynie prawicy Dumy i październikowców do Carskiego Siola.

„W tym ostatnim wypadku — pisze polonofilijski rzekomo „Halyczanin“ — Polacy „przeszli jakgdyby Rubikon i od tego czasu bezwarunkowo opozycyjne wystąpienia Koła polskiego stają się już systematyczne, i im dalej, tem więcej zuchwalemi i wyzywającymi“ (dierzkimi i wyzywajuszczymi).

Potem opowiada „Halyczanin“, jak to Polacy widząc, że kadeci nie wiele im pomogą, zaczęli umizgać się do październikowców, którzy „uczynili nawet dwa awanse przyjemne dla polskiego egoizmu“, po pierwsze, przeprowadzając do komisji wyznaniowej dwóch Polaków ponad komplet, po wtóre przeprowadzając „wbrew zdrowemu rozsądkowi projekt o nauce języka polskiego w seminarjach nauczycielskich w Chełmszczyźnie i Podlasiu — projekt na szczęście (sic!) odrzucony następnie przez Radę państwa“.

Nazwawszy tedy to minimalne ustępstwo dla Polaków, jakim był projekt rządowy w sprawie podlaskich seminarjów nauczycielskich „przeciw zdrowemu rozsądkowi“ i dopatrzwszy się aż „szczęście“ w tem, że Rada państwa projekt ten odrzuciła, „Halyczanin“ — tak dalej pisze:

„Dość było dwóch takich sentymentalnych (sic!) ustępstw na rzecz Polaków, aby się pochwili w „pospolitom“ (co przez to chciał powiedzieć polakożerczy polonofili, nie wiemy) awanturu i ujrzeć siebie samych na wysokości

władczego majestatu (właścawo wieliczia). W odpowiedzi na te ustępstwa i z wdzięczności za nie (!!) Polacy zaczęli postępować w Dumie wyzywająco i z niedopuszczalnym zachwalem (niopozwalitelno dierko), zaczęli systematycznie obrażać rząd, Rosję, naród rosyjski i samą Dumę w osobie niewygodnych im jej członków“.

W oburzający wręcz sposób fałszuje potem „Halyczanin“ historję deklaracji Koła polskiego w sprawie 7-milionowego kredytu na szkoły ludowe, nazywa „godną“ słynną mowę Anrep, który wyraził radość i wdzięczność rządowi za to, że zredukował przedstawicielstwo Królestwa Polskiego w Dumie do jednej trzeciej, a którą to mowę sami październikowcy uznali za nieaktowną. Artykuł swój kończy „Halyczanin“ wyrażeniem radości z tego, że „pyszałkowaci (kiczliwy) polscy panowie zaczęli natrafiać na stanowczy i energiczny opór ze strony nietylko prawników, ale także i październikowców, którzy, jak widać z mowy p. Anrep, zupełnie już zniecierpliwili się panami Rządami (Rząd. poseł z Łodzi, prz. red.), wyobrażającymi sobie rzeczywiście, że są jakimś polskim rządem w rosyjskiej Dumie państwowej“.

Najlepszą jednak jest sama konkluzja polonofilijskiego „Halyczanina“, który pisze:

„Jaka to dobra nauka dla październikowców i wogóle dla Dumy, przypuszczającej, że ustępstwami (?) można zaspokoić samolubstwo (sic!) polskich panów i utrzymać ich w granicach lojalności, że można uwierzyć w ich szczerość i pracować z nimi ręką w rękę. Należy przypuszczać, że nanka ta przyniesie pożytek październikowcom i całej Dumie, a więc — że więcej nie uczyni ona żadnych „ustępstw“ samolubstwa polskich panów i że wogóle znać teraz będzie rzeczywista wartość polskiej „agniecionej“ niewinności“.

Tak piszą lwowskie Rosyjanie, deklamujący w Wiedniu o trójcy duchów: Tołstoj, Sienkiewicz, Zola, demonstrujący przeciw Niemcom i rozpuszczający po Lwowie niedorzeczna plotkę, jakoby ze Staupigii miała uciec się do Petersburga deputacja Rosyan galicyjskich, aby przekonać Dumę, że powinna ugodowo postępować wobec Polaków. Argumenty za tą ugodością, jakie owa deputacja przyniosła w Dumie, czytaliśmy przed chwilą.

Wiece polski w Poznaniu.

Wczoraj odbył się w Poznaniu wiec polski dla całego zaboru pruskiego w celu nawiązania wskazówek, jakie stanowisko zająć ma społeczeństwo polskie wobec nowych ustaw antypolskich. Doniosłość wiecu uznano polskie społeczeństwo, to też wiec ten tak pod względem liczby uczestników jak powagi nastroju przewyższał wszelkie dawniejsze tego rodzaju zgromadzenia.

Już od rana — pisze „Dziennik Pozn.“ — snuły się po mieście gromady osób z wszystkich dzielnic zaboru pruskiego. Licznym bardzo był zastęp włościan, przybyłych na wiec, lecz mniej licznie zebrał się także przedstawiciele mieszczaństwa i ziemiaństwa. W łóżach zajęły miejsce panie. W chwili otwarcia wiecu, obłamyła sala Lambert, mogącą pomieścić kilka tysięcy osób — zapelniona była po brzegi.

Przewodniczącym czyli marszałkiem wiecu wybrano byłego posła dra Romana Komierowskiego z Niezychowa, jego zastępcami ks. prałata Mojkiewicza i posła Korfańskiego. Po odczytaniu licznych bardzo dżesz zabrakł głos pierwszy z referentów wieco-

wych dr Mieczkowski, ażeby obszernie omówić obie nowe ustawy antypolskie. Mówca wywodził się świetnie ze swego zadania, zakończył słowami: „I te ustawy nas nie zniszczą a dowodzą tylko, że polityka antypolska bankrutuje. Wobec tego potrzeba nam koniecznie podniesienia ducha. W tym celu zebrałmy się tutaj, aby z wiecu zabrać do domu hasło: „Niech żywi nie tracą nadziei!“

Gdy przychodziła burza oklasków i okrzyków, jakimi nagrodzono referenta, drugi mówca wiecowy dr Trzciniński wygłosił referat na temat: jakie stanowisko zająć powinno społeczeństwo polskie wobec tych nowych ustaw?

„Pamiętajmy — mówił referent ten między innymi — że gromada to wielki człowiek. Niech nikt nie usuwa się od obowiązku narodowego. My razem wszyscy żyć i umierać chcemy. Nie uroimy więc ani skłibi naszej ziemi, mimo groźby wywłaszczenia. Postępując będziemy — szanując prawo — tak jak nam godność nasza nakazuje. Niech honor naszego nie spłami. Wobec ustawy o stowarzyszeniach, rugującej język polski pod wieloma względami, należy nam chwycić się pracy z ust do ust. Będzie to praca ciężka, ale pozytywna. Wstrzymujemy nawałę germaniską, wcielającą się w dziedzinę słowiańską, a jeśli legniemy, to z chwałą o nas wspominać będą, jak o tych, którzy legli pod Termopilami. Zginąć nam Bóg jednak nie pozwoli. Przyszłość zależy od naszej pracy, od naszych cnót obywatelskich“.

I ta mowa wywołała wielki zapal wśród zgromadzonych. Następnie, bez dyskusji przyjęto jednomyślnie następujące rezolucje, stanowiące odpowiedź społeczeństwa polskiego w zaborze pruskim na nowe ustawy antypolskie.

„Podnosimy głos zbiorowy, urzeczywistniając i stanowiącemu protest przeciwko niestwierdzeniu, nieznanym w dziejach świata kulturalnego ciosom, wymierzonym w nasz byt narodowy, jakimi są ustawy o wywłaszczeniu oraz paragraf językowy w ustawie o zbraniach i stowarzyszeniach.“

„Widzimy w ustawie o wywłaszczeniu oraz w paragrafie językowym dalsze, nieubłagane następstwo polityki żelaznej ręki, zmierzającej od lat dziesiątek do zgermanizowania kresów wschodnich państwa pruskiego, ponieważ stanowią wrata do słowiańszczyzny.“

„Stwierdzamy, że społeczeństwo nasze, mimo całego systemu ustaw wyjątkowych, których uwięzieniem jest ustawa o wywłaszczeniu oraz paragraf językowy, jak dotąd, tak i nadal, podnieć swe obowiązki, wypływające z przynależności do państwa pruskiego, świadome pozostanie praw z tejże przynależności wypływających, oraz praw przyrodzonych, których nigdy domagać się nie przestanie, ostatecznie świadome pozostanie świętych obowiązków wobec siebie samego, wobec swej przeszłości i swojej przyszłości.“

„Świadomi, że ustawa o wywłaszczeniu w spotęgowanej mierze godzi w naszą siłę liczebną, w naszą siłę materialną i w naszą siłę moralną, orzekamy:

1) W obronie naszej siły liczebnej interes narodowy wymaga, abyśmy się nie cofali z okolic odwiecznych naszych siedzib w obrębie państwa pruskiego.

2) W obronie naszej siły materialnej interes narodowy wymaga, abyśmy nie cofali kapitałów z warsztatu pracy ekonomicznej społeczeństwa naszego zaboru.

„Hasło „Swoi do swego!“ jako środek zbiorowej samoobrony naszego przemysłu i kpietwa, zagrożonej w wysokim stopniu przez ustawę o wywłaszczeniu, winno przez wszystkich ściśle być przestrzegane, jednomyślnie jednakowoż wyszukiwanie

podziękuję... Cóż to?... Na wierność mu pani przecież nie przysięgała?... Jowialny się zrobił, prawie że dowcipny, w końcu do komisarza prowadził ją oświadczenia, lecz przypomniał sobie na szczęście o kolektorze, prowadzącym wydział sądowy.

— Ale, ale, gdzie ja też głowę mam?! Wie pani, że tu jedne jeszcze słowo musi pani załatwić koniecznie?... W pani domu pobytowego przechowywać, pobytowego?... Wczoraj właśnie słyszałem, jak coś gadali o tem... Czy nie lepiej, żeby pani sama załatwiła może?... Ano, była już w cyrkule!...

Pobytowy, ukrywający się na jej posesyi, kosztował drugie pięć rubli, z tą jedynie różnicą, iż wymyślano jej przy tem w niezrozumiałym dla niej języku; bowiem radca od złodziei nie rozumiał ani słowa po polsku.

— No, wiadoma rzecz, złodziejowi to wszystko jedno; on i tak i tak ze swoimi po swojemu rozmawia, co zaś do porządku ludzi, to może i lepiej; czego człowiek nie pojmuje, za to się i nie obraża!

Wycierpiał i wrócił do owego wskazanego jej na wstępie stolika koło kalendarza, gdzie nareszcie siedział już ów urzędnik.

— Proszę pana, ja tu właśnie.

Spojrzał na nią chmurnie i potrząsnął kudłatą głową.

— Nie panimaju! Poczęła szukać w pamięci oderwanego wyrażenia.

— Proszu gospodina... Ale on ciągle kręcił łbem przecząc, powtarzając swoje:

— Nie panimaju, nie panimaju! Aż zniecierpliwiała się ostatecznie.

Miała w kieszeni drobną monetę, namacała

tego hasła przez przemysł i kpietwo uważamy za niedozwolone, bo dla ekonomicznego rozwoju społeczeństwa szkodliwe.

3) W obronie naszej siły moralnej interes narodowy nakłada na każdego bezwzględny obowiązek nie pozbawiania się — mimo groźby wywłaszczenia — ziemi w obec ręce na drodze dobrownej.

„Nasz stosunek do systemu pruskiego oparty być musi na podstawie narodowej godności i obywatelskiej niezależności. Na tej podstawie należy brać możliwie czynny i szeroki udział w pracy publicznej.“

Świadomi, że paragraf językowy w ustawie o zbraniach i stowarzyszeniach godzi w ruch narodowy, budzący szerokie masy ludowe do narodowego życia, narodowych obowiązków i narodowej pracy, orzekamy:

Narodowy nasz interes wymaga, byśmy pracę oświatową wśród ludu rozezeczrali i pogłębiali; gdzie dotychczasowe formy tej działalności, a więc przedewszystkiem wiecie, uniemożliwione zostaną przez paragraf językowy, tam należy je zastąpić nowymi formami, szczególnie zaś energiczną i sprężystą, a na jak najszerszej podstawie opartą agitacją z ust do ust“.

Po przyjęciu tych rezolucji tłumy wieśniaków wśród okrzyków na cześć jednoci narodości, spokojnie opuściły salę.

W piątek, dnia 8 b. m. odbędzie się w tym samym celu wiec kobiet w Poznaniu. Będzie to na przeciąg lat kilku ostatni wiec polski w stolicy zaboru pruskiego, gdyż i Poznań zaliczono do okręgów, w których język polski ma być wykluczony z zebrań publicznych.

Śmierć dra Herolda.

(Koresp. „N. Reformy“).

Wiedeń, 4 maja.

Pięć dni temu minister niemiecki Peschka w rozmowach z dziennikarzami i posłami w słowach najostrejszych potępił agitację posła Herolda, podburzającą rzekomo urzędników czeskich, zwłaszcza pocztowych do rozszerzenia praw języka czeskiego w służbie wewnętrznej. Dziś oją już nie żył. Śmierć zabrała obu walczącym w Czechach narodom niespodziewanie dwóch przywódców, którzy ważne w dziejach sporu czesko-niemieckiego zajmują miejsce.

Zwłaszcza zmarły dziś dr Józef Herold. Przez 25 lat działał w Sejmie czeskim i w Radzie państwa, był założycielem i prezydentem czeskiej „Rady Narodowej“ i wielu innych stowarzyszeń i organizacji narodowych, był jednym z tych, którzy niemal wyteplili partycję staro-czeską, którzy robili historję narodu czeskiego w ostatnim dwudziestolecu. Ze dr Herold nie został ekscelemją, mimo iż kilkakrotnie był bardzo bliskim progów, prowadzących do pałacu ministerialnego, nie zmniejsza to jego znaczenia i nie jest dowodem mniejszego wpływu jego na tok polityki czeskiej, o czem najlepiej świadczą wypadki tygodni, a nawet dni ostatnich. Dr Herold był nietylko znakomitą mową i dyalektyką, ale także wybitnym agitorem i publicystą. Wszędzie i zawsze agitował za czeskim prawem państwowem i pod tym hasłem zwalczał także Staro-czechów.

Gdy w r. 1889 hr. Taaffe wdrożył rokowanie do pertraktacji ugodowych, które też w następnym roku prowadzono w Wiedniu, dr Herold wystąpił przeciw tej akcji i rozwijał agitację w tym kierunku, aby Sejm czeski wprost pertraktował z cesarzem, jako królem czeskim. Konferencje ugodowe jednak się odbyły i przyszło w r. 1890 do słynnych „pertraktacji

Michał Marczewski.

(Mimar)

PIJAWKI.

Fotografio z natury.

60

(Ciąg dalszy.)

— No administrator czy nie administrator, to wszystko jedno. Chudy taki, nos zadarty ma. Zakiwała głową potakując.

— Jak on go znał, jak on go znał!...

— To prawda, prawda, nos jakby ma zadarty...

— I, jakby, jakby!... Administratorem go pani u siebie zrobiła, a dobrze pani nie pamięta. Zadarty ma porządnie, niema co gadać. Ale to nie w tem rzecz.

Położył przed nią druczek i wskazał jej na wykligrafowane na nim nazwisko.

— Czytać pani umie, to niech pani przeczyta co tu nabazgrał, co?!

Pochyliła się nad wyrazem, poznała po zadawanych wykręśtach charakter pisma swego Gonzagi i wykrztusiła z trudnością:

— Tadeusz Pierogowski chyba będzie?...

— Chyba, chyba?!. Gdzie tu jaka chyba, gdzie tu jaka będzie? Tu niema ani chyba, ani będzie, to jest poprostu jak byk jeden Tadeusz i jeden Pierogowski i więcej nie!

— A tak, tak, przepraszam... Ja to tylko tak...

— Tylko tak? No, to niech pani mówi, bo ja pani właśnie chcę powiedzieć, że jak tu tylko jest jeden Tadeusz Pierogowski to jest nie, to wcale niema żadnego i ta kartka tak jakby pusta była. Rozumie pani?!

Tęgo nie rozumiała już wcale i twarz pana radcy rozjaśniała się tak nagle jakby na nią promień słońca padł z ciemnej gładowej chmury.

— Aha, widzi pani, widzi pani, tego pani wcale nie może pojąć, tego pani w głowie po-mieścić sobie wcale nie może a ja pani dodam jeszcze co, i ja także i ja także! Ale dlaczego pani nie może pojąć a dlaczego ja?... Pani nie może, bo pani wogóle wiele rzeczy nie rozumie, a ja, bo dla mnie Tadeusz Pierogowski nie istnieje, bo ja, policyja, urząd, władza, znova tylko Tadeusza Pierogowskiego. Tadeusza Pierogowskiego, pani słyszy?... Tadeusza Pierogowskiego, pani słyszy?!

— Tadeusza Pierogowskiego!...

Uderzył pięścią w blat biurka i oświadczył jej już krótko wezwładowo, że jej Siusiński wódę w głowie ma, gdyż po raz drugi przysłała mu takie puste kartki, z nieznanymi dla władzy osobistościami, że on pierwszy raz nie chciał robić z tego użytku jako człowieka dobrego i grzecznego, ale że teraz, ponieważ nikt się na jego grzeczności nie poznał, szykuje raport do samego pana oberpolimajstra i przedstawi te nieporządki jako rozmyślnie naigrawanie się z obowiązków przepisów do należytej kary.

— Jak tak? to niech się dzieje co chce! Ja swego zrobiłam, a co dalej, to nie moja rzecz! Inny toby pani nawet polskówka nie pisała, tylko by sprawie choś dał i basta, a ja trzy pawieści do pani posyłałam i za to nie. Hano, trudno, niech pani łupną ze sto rubli, będzie pani wiedzieć co to znaczy!... Przełama się pani!

Płacia już ona po śmierci nieboszczyka owe pięćset za te budki na Cielontkowej i nie potrzebowała się przekonywać wcale, gdy zaś ją łaskawie objaśnił jeszcze, że chociaż tu administrator właściwie zawinił, to jej to nie wiele

pomoże, gdyż karę taką pociąga się nie z osobą, która sobie gdzieś po świecie spaceruje ale z domem, który zawsze na jednym miejscu stoi, sięgnęła w milczeniu do woreczka.

Dała mu całe pięć rubli, ale opłaciło jej się to zaraz.

Zmienił się nie do poznania, głos nawet zmniejszył i łomaczę się począł ze swojej urzędowej skrupulatności.

— Ja, widzi pani, nie mogę inaczej, nie mogę, naturę taką mam. Przyjaźń przyjaźnią, a obowiązki obowiązki. Ja gdybym taką kartkę posłał, to tak, jakimś przysięgą, a pani przecież wie, co to jest przysięga!

Prosiła go, by i na przyszłość też raportu nie robił.

— O naturalnie, naturalnie! Teraz jakieżmy się poznaliśmy! Pani jest kobieta rozsądna, pani wszystko tak w mig pojmie, z panią przyjemnie porozmawiać...

Komplementy jej zaczął prawić, i żegnając ją wstał.

— Niech pani aby do mnie żalu nie ma, ale to ważna rzecz, ważna... Gdyby pan oberpolimajster się dowiedział... Jakżeż by to, jakżeż?... Niech się pani sama zastanowi. Tadeusz Pierogowski!... Nie sobie, tylko tak, zwyczajnie; Tadeusz Pierogowski! To my możemy do siebie: ja do pani, pani do stróża, lecz jak do pana oberpolimajstra, to przecież urząd, figura wysoka; tam należy się szacunek znać!... Nie, nie, tak zwyczajnie nie wolno; to powinno brzmieć, energicznie brzmieć. Tadeusz Pierogowski, to zupełnie coś innego! Niech pani porządnie zmyje głowę temu swemu rządcy, a najlepiej byłoby, żeby go pani całkiem wyrzuciła. Gamańda z niego i więcej nic. Jak go pani wyrzuci, to ja pani takiego następcę, że mi pani z pewnością

palcami czterdziestówkę i rzuciła mu ją przed nos z pasy.

— No teraz, to pan zrozumie. Zrozumiał rzeczywiście, tylko jakoś nie to, czego od niego chciała.

Uśmiechnął się wdzięcznie, pieniąż zgrnął do podłóżnej dziury, wyrzniętej w stole, podał jej markę dziesięciokopiejową i wskazał drogę do następnego pokoju.

— Idźcie tam!

Wzięła markę, postuchnęła rozkaz i dziwiła się jeszcze przez drogę.

— No, no, nowa mody wymyślił; za markami do komisarza wpuszczają!

Wydawało się jej to nawet rzeczą bardzo praktyczną.

— Czerdziesięć groszy człowiek kładzie i prosi się nawet nie potrzebuj!... Żadna łaska! Ale w drugim pokoju znajdował się gruby, łysy i bardzo wesoły radca.

Ujrawszy ją na progu z marką w ręku, zaczął się śmiać.

— He, he, he!... Marki imięcie a swidietelstwo gdzie?!

— Świadeństwo?... Jakie świadeństwo? — No jakie, jakie?! Od uprawiającego! — Od radcy?... Ależ, proszę pana, ja nie poto...

Kak eto: nie poto?... Wy za granicę jedziecie? — Za granicę?... Nie! Ja z panem komisarzem...

— Aa... k'pristawu?! Tak eto nie tut, nie tut!... wam i marka nie nu

wiedeńskich, których następstwem był zupełny upadek partii staroczeskiej. Historia wydała sąd o tem, czy udaremnienie tych punktacji, które, bądź co bądź, zapewniały Czechom wielkie korzyści a między innymi takie, że dziś w żaden sposób nie mogliby ich Czesi uzyskać, zaliczyć należy do zasług, czy też do wielkich błędów partii młodoczeskiej. Dziś przypominamy tylko, że udział dra Herolda w tej akcji jak i w dalszym pochodzie zwyciężskim Młodocześców był bardzo znaczny. Jako bojownik o czeskie prawo państwowe nie ograniczał się nigdy do obrony praw Czechów w królestwie czeskim. Marzeniem jego była akcja, obejmująca „wszystkie kraje korony św. Wacława” a więc także Morawy i Śląsk. „Nie należy zapominać — powiedział raz — że Morawy i Śląsk są mostem, prowadzącym do innych Słowian, że są bramą, która powinna być silnie strzeżona i zawsze stać otworem dla ewentualnego marszu narodu czeskiego na Wschód. Gdyby tę bramę zamknięto, naród czeski musiałby zginąć”.

Aż do wystąpienia dzisiejszych stronnictw radykalnych na arenie publicznej, należał Herold do najradikalniejszych polityków narodowych w Czechach. W r. 1900 ułdł się na czele pewnej grupy Młodocześców do Paryża, celem nawiązania stosunków z tamtejszymi nacjonalistami. W stosunkach politycznych do Polaków nie różnił się od innych polityków czeskich. Nie rozumiał wstręt Polaków do carofilijskiej polityki Czechów. Gdy po upadku Starocześców Koło polskie zrazu nie chciało się połączyć z Młodocześcami, Herold w mowie wygłoszonej w Sejmie czeskim pocieszał się, że to przecież nastąpi: „Polacy nie ominą nas, mimo naszej miłości ku Rosji. Jako partya egoistyczna połączą się z nami, jeżeli wymagać będzie interes ich kraju”.

Początki partii młodoczeskiej, walka przeciw hr. Thunowi i przeciw koalicyjnemu gabinetowi ks. Windischgracza, zdemaskowanie agenta prowokacyjnego Mr. w., a następnie jeszcze era Badeniego, należą do najświetniejszych kart działalności politycznej i parlamentarnej śp. Herolda. W ostatnich latach często chorował i przegniebiony był walką, we własnym obozie. Przy rekonstrukcji gabinetu w listopadzie 1907 r. powołanie jego na ministra handlu zdawało się nie ulegać żadnej wątpliwości. Sam mówił o tem, jako o rzeczy pewnej i przygotował się już do objęcia następstwa po Forcie. Jakby tylko dla formalności zwołano jeszcze komitet wykonawczy i ku ogólnemu zdziwieniu większością jednego głosu wyszedł p. Fiedler jako kandydat partii. Herold był bardzo rozgoryczony i od tego czasu rzadko zjawiał się na posiedzeniach Izby i klubu. Bawił przeważnie w Czechach, urządził podróże agitacyjne i podtrzymywał znany ruch narodowy wśród urzędników czeskich, który wywołał ostatnie komplikacje, jak zajęcie na stacyi kolejowej w Niemieckim Brodzie. Już dotknięty śmiertelną chorobą udał się przed 14 dniami do Pilzna i płomienną mowę agitacyjną wygłosił pod adresem czeskich urzędników, nawołując ich, aby „sami sobie wzięli wewnętrzny język urzędowy”.

Historia partii młodoczeskiej i rozwoju polityki czeskiej ostatnich lat 20 nierozdzielnie złączona jest z nazwiskiem śp. Herolda, którego śmierć jest dla narodu czeskiego w obecnej chwili zastraszona, się spora językowego, bardzo dotkliwa strata. Polacy wspominają też z Czechami z powodu straty tego wybitnego polityka i zasłużonego patryoty.

Sz.

Exodus studentów chorwackich.

Jednym z środków, któremi narzucony Chorwacy przez rząd węgierski ban, baron Raucha, zamierzał złamać opozycję w tym kraju, było zamknięcie uniwersytetu w Zagrzebiu, na razie na przeciąg jednego miesiąca. Lecz i ten środek, jak się teraz okazuje, zawodził zupełnie, stał się bezskutecznym wobec stanowczości i energii odpornej narodu chorwackiego, co więcej, wywołał skutek, zapewne wcale przez bana nie przewidywany. Uniwersytecka młodzież chorwacka postanowiła nie ulegać się o łaskę barona Raucha, lecz do dalszych studiów udać się na inne uniwersytety.

Jeszcze onegdaj, w niedzielę, miało się odbyć w Zagrzebiu wielkie, publiczne zgromadzenie, w celu omówienia sprawy uniwersyteckiej. Zabrano to zostało przez bana zakazane. To dało powód do nowej przeciwko niemu demonstracji. W tym dniu urządziło w Zagrzebiu koncert słowieskiej Towarzystwo śpiewackie z Lublany. Studenci, którzy już byli przygotowani do wyjazdu, odprowadzili wieczorem gości słowieskich na dworzec. Po drodze przyłączyli się do nich tłumy ludu i wkrótce powstał potężny demonstracyjny, który przeciągał ulicami, śpiewając pieśni opozycyjne i pamflety na bana. Zawieszana przez władze policja tłum ten rozpuściła, lecz długo jeszcze w nocy demonstrowały w rozmaitych częściach miasta mniejsze grupy ludu.

Tegoż dnia opuścili Zagrzeb, jak już wiadomo z depesz, około 200 słuchaczy uniwersytetu, aby podążyć do Pragi i tam zapisać się na wykłady. Czesi przyjęli ich z otwartymi rękami i starają się tym gościom pobratymczym pobyt w swej stolicy jak najbardziej udogodzić.

Jak donoszą z Zagrzebia, wkrótce jeszcze więcej studentów chorwackich uczyni to samo. Samowolne zarządzanie bana co do zamknięcia uniwersytetu, straci przez to swoje ostrze i ostatecznie banowi nie pozostanie nic innego, jak cofnąć je, jako już zupełnie bezcelowe i bezprzedmiotowe.

Wiadomości, jakoby senat uniwersytetu w Belgradzie w Serbii odmówił przyjęcia 100 akademików zagrzebskich, wymaga jeszcze potwierdzenia.

Trzeci Maja w kraju.

Z Podgórze. Miasto Podgórze święciło w niedzielę 3 b. m. uroczystość rocznicy konstytucji 3 Maja w uroczysty sposób. Ponieważ reprezentacja gminy i korporacje miasta wzięły udział w uroczystości i pochodzie w Krakowie — w Podgórzu pochodu nie było. Miasto przybrało jednak odświętną szatę, okna przystroili mieszkańcy we flagi o barwach narodowych i kartkami T. S. L. Następnie rano odbył się staraniem tutejszych nauczycieli szkoły wydziałowej w sali szkół miejskiej przy plantach uroczysty poranek, który zgromadził obok dziesiątą liczną publiczność.

Program poranku wypełniły niezwykle piękne i gorąco oklaskiwane produkcje orkiestry smyczkowej nauczycielskiej pod kierownictwem dyrektora szkoły radnego p. Miksteina. Słowo wstępne wygłosił nauczyciel p. Peter, w wymownych słowach kreślił historię i doniosłość wielkopomocnego dzieła konstytucji. Koncert Jankiela oddeklamował piękno 11-letni uczeń Eizykiewicz. Nader miłe wrażenie wywołał chór dzieci szkolnych, które z orkiestrą wykonały niezwykle pięknie szereg utworów patriotycznych. Na zakończenie odegrali uczniowie obrazek sceniczny ze śpiewami, skomponowany przez nauczycieli, a trzecią swą obejmującą w formach dialogu historię i doniosłość konstytucji. Z amatorów-dzieci burzą oklasków wywołała rezolutna gra Mani Peterówny i Goldsteina. Przedstawiciel gminy radca dr. Aronson złożył komitetowi poranku i dzieciom serdeczne wyrazy uznania i podzięk. Na życzenie szerszej publiczności m. Podgórze poranek został wieczór w całym swym programie powtórzony.

Skawina, 4 maja. Wczoraj jako w rocznicę konstytucji urządził „Sokoł” tutejszy wieczorek patriotyczny, w którego program wchodziły produkcje wokalne i muzyczne. Zagał p. dr E. Schwarz, który szczegółowo skreślił pobudki, cel i przebieg owego epokowego faktu, jakim była konstytucja majowa, poczem p. dr Maszowski odśpiewał przepiękne dwa utwory: „Pieśni nasze” Herza i „Czary krzyżów” Moniuszki. Akompaniowała p. Mroczkowska. Panna Pawłowska wygłosiła z uczuciem Mickiewicza „Redutę Ordona”. Większą część programu wypełniły produkcje kwartetu smyczkowego z Podgórze, w którym wzięli udział panowie: A. Grünberg (I. skrzypce), E. Kosiński (II. skrzypce), A. Mors (altówka), J. Kapacki (wiolonczela). — Kwartet ten wykonał cały szereg utworów muzycznych Mendelssohna, Mozkowskiego, Millera, Paderewskiego, Chopina, Wilsona i innych. Wykonanie było pod każdym względem artystyczne, a publiczność darzyła wykonawców nie milknącymi oklaskami, zmuszając do licznych nadatków. Wieczorek przeciągnął się późno w noc.

Maków, 4 maja. Dzień 3 Maja obchodziło miasto uroczystości. Staraniem Koła Towarzystwa szkoły ludowej „Sokoła” odbyło się rano nabożeństwo. Przy stole, ustawionym opodal kościoła, zbierały panie składkę na dar narodowy 3 Maja. — Wieczorem o godzinie 8-miej wyruszył z rynku pochód, na czele którego postępowała dobrze wyćwiczona muzyka miejscowa. Uwagę powszechną zwracała dziewczęta w konfederatkach, opasane szarfami o barwach narodowych; kroczący dzielnie, niosąc barwne lampy. Za nimi szła drużyna „Sokół” i straż pożarna. Do uczestników pochodu przemówił w pięknych słowach dr Zembaty, adwokat miejscowy, podając znaczenie konstytucji 3 Maja. Zakończył słowami: „Idea wolności, równości i braterstwa nie zagnęła — dowodzi tego dzisiejsza uroczystość”. Przez cały czas pochodu miasto było iluminowane.

Gorlice, 4 maja. Cicho i spokojnie obchodziła ludność rocznicę konstytucji trzeciego maja. Rano odbyło się uroczyste nabożeństwo w kościele, poczem miał się odbyć pochód przez miasto i przemówienie delegata Tow. „Szkół ludowej”, które jednak z powodu nieporozumienia odpadło. Wieczorem zebrała się cała inteligentna publiczność gorlicka w sali „Sokoła”, gdzie trupa lwowskiego teatru ludowego odegrała Rydla „Na zawsze”. Sukces wieczoru przypada w udziale przedewszystkiem grze pp. Olekiej, Pilarskiego, Boronkiego i Szymalskiego.

Tarnopol, 3 maja. W podniosłym nastroju i bardzo uroczysto obchodziliśmy 117 rocznicę konstytucji 3 Maja, a przy tej sposobności odbył się manifestacyjny wiec polski w sali „Sokoła”, w celu zastanowienia się nad naszym położeniem politycznym na wschodzie, wobec ostatniego mordu we Lwowie. O godzinie 7 1/2 rano zebrały się na boisku sokolem dopuszczone czytelnicy T. S. L., Kółek Rolniczych, „Gwiazdy”, „Sokoła” ze sztandarami; dalek młodzież szkolna i liczna publiczność. Wyruszone w pochodzie do kościoła Dominikanów, na uroczyste nabożeństwo. Kościół był tak szczelnie wypełniony publicznością, że pluton „Sokoła”, młodzież i liczna publiczność musiała pozostać na dworze. Podczas nabożeństwa wygłosił patriotyczne kazanie ks. Gliwa, chór Towarzystwa przyjaciół muzyki śpiewał mszę Gonnoda. Po skończonym nabożeństwie uformował się wielki, przeszło cztery tysiące liczący pochód i ruszył przed pomnik Mickiewicza, pod którym przemówił do tysięcy tłumów poseł Zamorski i odśpiewano pieśni patriotyczne.

Następnie udano się do „Sokoła” na wiec. Przybyło kilkuset polskich włościan z powiatu tarnopolskiego, zbarrackiego i trembowelskiego. Przewodniczącym wybrano radcę Szylińskiego, poczem zabrał głos, jako pierwszy referent, p. R. Schmidt. Powołał się na naszą piękną przeszłość historyczną, omówił obecne położenie polityczne, stosunek do Rusinów i zakończył wezwaniem do nieugiętej obrony naszego stanu posiadania na wschodzie.

Jako drugi referent przemawiał poseł Zamorski. Wykazał on nasze krzywdy narodowe, jakich musimy doznawać wobec coraz większej agresywności Rusinów i obawy naszych władz przed terrorem ruskim, wskutek czego niema poszanowania ustaw ze strony Rusinów. Poświęcając wspomnienie ś. p. Potockiemu, wezwał uczestników wiecu, aby starali się uświadamiać niezabłahemu jeszcze lud ruski, idący na lep hajdamackich hasł agitatorów.

Po tych przemówieniach wniósł p. Srokowski następujące trzy rezolucje:

- 1) Zgromadzeni na wiecu w dniu 3 Maja w Tarnopolu, Polacy, wyrażają przekonanie, że wobec zbrodniczej działalności ukraińskiej partii, powinny stać z naszej strony wszelkie następstwa dla uroczystości tej partii, a dyktująca polityki polskiej musi być nieugięta obrona naszego narodowego stanu posiadania. Ufajcie, że Koło polskie nie da się żadnymi wpływami z góry, ani groźbami terrorystów z dołu sprowadzić z tej drogi, ślę mu zgodzić się na zapewnienie, że w walce o nasze narodowe postępowanie, stać będzie za nim cały naród polski.

- 2) Zgromadzeni na wiecu w Tarnopolu, Polacy, domagają się od rządu, aby spełnił ciążący na nim obowiązek, zapewniając ścisłe poszanowanie ustaw i ochrony społeczeństwa przed zamachami na życie i mienie obywateli, protestując przeciw jakimkolwiek następstwom rządu na koszt polskiego narodu z obawy przed terrorem ukraińskiej anarchii.

- 3) Zgromadzeni uchwalają powołać do życia „Związek ochrony narodowej” i zlecają wybór komitetu prezydium wiecu.

Wszystkie trzy rezolucje zostały jednogłośnie uchwalone.

Po wiecu bezpośrednio odbył się poranek dla ludu, urządzony staraniem Koła T. S. L. O konstytucji 3 Maja wygłosił odczyt prezes p. Srokowski, poczem produkowało się kółko mandolinistów, śpie-

wał chór Towarzystwa przyjaciół muzyki, deklamował włościan Smolński z Płotczy i odegrano okolicznościową sztuczkę patryotyczną.

Wieczorem odbyło się staraniem „Sokoła” przedstawienie utworu L. Rydla „Na zawsze”, odegranego z piętyzmem przez miejscowe kółko amatorów.

Cała uroczystość wypadła pod każdym względem wspaniale, jak od lat nie pamiętamy. I pogoda dopisała; poranek był prześliczny. Spokoju nie zakłócano; porządek panował wzorowy.

Brody, 4 maja. Uroczystość 3 Maja wypadła u nas wspaniale. O godzinie 10 rano publiczność zaczęła się zbierać na boisko „Sokoła”, skąd w dźwięk szeregów z muzyką na czele ruszyła do kościoła. Najpierw straż ogniowa, umundurowani Sokoli, Towarzystwo „Gwiazda”, uczennice i młodzież gimnazjalna. Mszą celebrował ks. dr Lisowski a kazanie wygłosił ks. Marcinkiewicz. Z kościoła udali się wszyscy do pomnika Korzeniowskiego. Kółko śpiewackie pod kierownictwem p. Ozgi odśpiewało kantatę, poczem prezes „Sokoła”, p. Kędziński, wygłosił mowę okolicznościową. Śpiewając, rozszalała się publiczność.

Polska Ostrawa, 4 maja. Rocznicą 3 Maja święciła tutejsza Polonia uroczystym wieczorkiem. Na program złożyło się słowo wstępne o konstytucji, wygłoszone przez W. Sierakowskiego, nauczyciela, dwie sztuki „Matka żyje” i „Za sztandarem”, osnute na tle ostatnich dwóch powstań polskich; żywy obraz, przedstawiający zbrańskie się stanów w konstytucji 3 Maja. Cała uroczystość wywarła wielkie wrażenie na zgromadzonych słuchaczach.

Kronika.

Kraków, 5 maja.

Posiedzenie Rady miejskiej odbędzie się we czwartek dnia 7 b. m. o godzinie 5 po południu. Adres inbileuszowy dla Al. Świętochowskiego zostanie w przyszłym tygodniu wysłany do jubilatów do Warszawy.

Komitet jubileuszowy, pragnąc umożliwić podpisanie adresem tym osobom, które dotąd nie miały do tego sposobności, wyłożył ten adres w księgarni Gebethnera i Siki, która uprzejmie pośredniczy w zbieraniu podpisów.

Nabożeństwo żałobne. Dzisiaj o godzinie 10 przed południem odbyło się w katedrze na Wawelu nabożeństwo przez konsystorz ksiądz-biskupi, żałobne nabożeństwo za spokój duszy ś. p. namiestnika hr. Andrzeja Potockiego. — Nabożeństwo odprawił ks. biskup Anatol Nowak w otoczeniu licznego duchowieństwa. Udział w nabożeństwie wzięli: członkowie rodziny hr. Potockiego, kardynał ksiądz-biskup Puzyra, prezydent miasta dr Leo z gronem radców miejskich, delegat namiestnictwa dr Federowicz, rektor uniwersytetu ks. dr Gabryl, dziekan wydziałów i profesorowie oraz nauczelnicy wszystkich władz autonomicznych i rządowych w Krakowie i liczna publiczność. Podczas nabożeństwa odśpiewał chór kleryków mszę gregoryjską unisono, a wice-rektor seminarium duchownego, ks. Kaczmarczyk, odśpiewał solo swym pięknym basem pieśń: „Łaski o Boże”.

Z polecenia ksiądz-biskupiego konsystorza odbyły się dzisiaj nabożeństwa żałobne za duszę śp. Potockiego we wszystkich kościołach parafialnych diecezji krakowskiej.

Wczorajszy odczyt dra L. Rydla p. t. „Z podróży po Grecyi”, urządzony staraniem „akademickiego Koła artystów i miłośników sztuki”, zgromadził liczną i doborową publiczność, która z wielkim zainteresowaniem wysłuchiwała nadzwyczaj barwnego opisu starożytności Hellady. Następny odczyt odbędzie się we środę 6 Maja w auli uniwersyteckiej. Przypuszczamy, że ciekawa treść odczytu zgromadzi jeszcze licniejszą publiczność.

Z teatru miejskiego. We środę bieżącą wznowionem będzie arcydzieło komedii polskiej „Słaby panienka” Fredry w obsadzie następującej: pani Wolska, jako Dobroszka, p. Burdziejowa — Aniela, p. Solska — Klara, pp. Sobiesław — Radost, Tarasiewicz — Gueław, Stanisławski — Albin, Szymborski — Jan. — Równocześnie odbywają się próby z wznowianej wspaniałej tragedji Słowackiego „Beatrycja Cenci”, która z panią Solską w roli tytułowej ukazuje się w nadchodzącą sobotę. Główne role odegrają pp.: Wysocka Tarasiewicz, Solski, Milewski i Jednowski.

Ze sfer aptekarskich. Koncesję na aptekę w gmieinie Krowodrza przy ulicy Krowoderskiej otrzymał p. Erazm Szumlański, który prawie równocześnie zmarł w Krakowie. Na mocy §. 61 nowej ustawy koncesja ta nadana będzie bez przeszkód innym już dochodząc p. Ludwikowi Marciślewiczowi, lub p. K. Armatusowi, którzy także wnieśli wnioski na aptekę z tem stanowiskiem.

Złodzieje kolejowi. Dzisiaj przed sądem karnym, pod przewodnictwem radcy dra Grodyńskiego odbyła się rozprawa przeciw Michałowi Maryniakowi i Józefowi Łachecie, wyróbnikom, oskarżonym o kradzież w magazynach kolejowych. Obaj ci mężczyźni skradli w pierwszych miesiącach b. r. z magazynów kolejowych na tutejszym dworcu znaczną ilość zboża, grochu i innych jarzyn, które sprzedawali następnie Maryniakowi w sklepie jej na Ryńku kłopskim. Ponieważ zachodziło podejrzenie, że Nowakowa kupowała towar od Łachety i Maryniaka ze świadomością, że pochodzi z kradzieży, została także obwiniona o współudział w kradzieży.

Po przeprowadzonej rozprawie, która stwierdziła w zupełności zarzuty przeciw Maryniakowi i Łachecie, trybunał skazał obu na 4 miesiące więzienia; Nowakowa została od winy i kary uwolniona.

Małoletni przestępcy. Policja podgórska notuje niezwykle śmiały, jednak nietydny napad na sklep z wiktualiami przy ulicy Lwowskiej, przez czterech nieletnich wyrostków. Wpadli oni do sklepu i położyli szybko wypróżniać worki z mąką i zbożem. Właścicielka sklepu, będąc samą, nie miała odwagi stawić oporu małoletnim bandytom i z rezygnacją przyglądała się apustozonemu jej mieniu. Na szczęście nadzedł na chwilę tu właściciel domu p. W., który spobieżnie rabujących i jednego z nich oddał w ręce policji. Aresztowany wydał spółników napadu, są to: Franciszek i August Szaraj, Rudolf Tatowicz i Jan Gawlik, wszystko chłopałki od 11 do 14 lat.

Ofiara morderstwa. Do tutejszej dyrekcji policyi nadeszło temi dniami doniesienie władz pruskich, iż na gościńcu Imielin-Koszów na Śląsku pruskim znaleziono onegdaj zwłoki 18—20 lat liczącego młodego człowieka z roztrąskąną czaszką, jakimś tempem narzędzem. Po ubiorze sądząc, władze przypuszczają, iż ofiara mordu pochodził ze stanu robotniczego. Przy zamordowaniu znaleziono stary pugilares z guzikiem srebrnym austriackim i kilku monetami miedzianymi, również stempla austriackiego. Okoliczność ta nasuwała przy-

puszczenie, iż zamordowany pochodził z Galicji i przybył do Prus na sezon roboczy w celu zarobkowania. Z tego powodu władze pruskie odniosły się do władz krakowskich w celu powzięcia ewentualnych informacji o rodzinie zamordowanego.

Z kraju.

Ostatni rotmistrz. Z Nowego Sącza piszą nam: Nadeszła smutna chwila chowania ostatniego rotmistrza powstania polskiego z roku 1863/4, Karola Czachowskiego. Pamiętny dzień Trzeci Maja wypadł jako dzień pogrzebu ostatniego rotmistrza, syna pułkownika Dyonizego Czachowskiego, mianowanego generałem w chwili, kiedy już ostatnie chwile życia jego w bitwie się kończyły. Na poskromienie jego walecznej garstki powstańców musieli Moskale sprowadzić pół miliona wojska.

Dziś w Nowym Sączu była chwila poważna. — Całe miasto odczuło potrzebę oddania czci i ostatniej przysługi bojownikowi za wolność. Sokoli wystąpili „in corpore” w mundurach. „Harmonia” miejska również wzięła udział w pogrzebie. Młodzież z gimnazjum, ustawiona w szeregach, przeprowadziła zwłoki do grobu ze sztandarem, spowitym w krepę. Żeńska młodzież seminarium nauczycielskiego brała udział równie gorąco. Na emien-tarn chór gimnazjalny pociągł rotmistrza polskiego rzućmy pieśnią powstańca. Weterani szli naprzód poza krzyżem w liczbie dziewięciu. Celem pogrzebowy dokonał ksiądz z kościoła parafialnego w asyście dwóch kleryków.

Tu nasuwa się młn, staremu powstańcowi, smutna uwaga: czy duchowieństwo polskie, liczącym wespół udziałem w pogrzebach ostatnich powstańców, nie mogłoby dać dowodu swych uczuć patryotycznych i uświetnić tego rodzaju uroczystości? My, powstańcy, idąc w bój, szliśmy przelewać krew za ojczyznę, nie oglądając się na żadne korzyści materialne, bo wówczas w sercach naszych górnąca idea była wyższą ponad wszelkie widoki. Kochaliśmy Polskę! Wierzyliśmy, w to, co ks. biskup Bandurski powiedział teraz za Wyspiańskiego: „Polska to jest wielka rzecz”!

Dębica, 4 maja. Nabożeństwo żałobne za spokój duszy ś. p. hr. Andrzeja Potockiego odbędzie się w kościele parafialnym w Dębicy dnia 7 b. m. o godzinie 8 rano, staraniem reprezentacji miasta.

Z powiatu bocheńskiego. Z powodu korespondencji naszej, zamieszczonej pod tym tytułem w numerze 201, otrzymujemy następujące sprostowanie:

Na podstawie 19 paragrafu ustawy prasowej proszę o ogłoszenie następującego sprostowania: Nieprawdą jest, jakobym po polsku nie mówił, prawdą zaś jest, że po polsku mówię. Nieprawdą jest, jakobym się chełpił tem, że jestem Niemcem, natomiast prawdą jest, że sympatyzuję jedynie z Polską, żadnych germanistycznych, ani pangermanistycznych sympatii nie żywię. Nieprawdą jest, jakoby kandydatem moją do Rady powiatowej popierali żydzi, natomiast prawdą jest, że popierają ich chrześcijanie i Polacy. Nieprawdą jest, iż aluzja, łącząca moje nazwisko z przysięgą, bo prawdą jest, że z przysięgą nie wspólnego nie miałem i nie mam.

Karol Bondi, dyrektor powiatu. Kasy oszczędności w Bochni.

Zamieszczając powyższe sprostowanie w myśl ustawy prasowej, wyrażamy przekonanie, że wyroczającym czynnikiem o tem, do jakiej narodowości ktoś należy, może być jedynie dotychczasowa osobistość. Jeżeli więc p. Karol Bondi oświadcza, że jest Polakiem, to decyzyja jego musi być rozstrzygająca. Mimo to podtrzymujemy naszą opinię, że kandydaturę p. dyrektora powiatowej Kasy oszczędności w Bochni na członka miejscowej Rady powiatowej nie uważamy za właściwą i polecenia godną.

O legitymacje kolejowe. Piszą nam z kraju: Odnawiane co pewien czas legitymacje kolejowe otrzymały już wszystkie dyktasterie urzędnicze. Tylko urzędnicy podatkowi nie mogą się tego doczekać. Może ta notatka poskutkuje.

„Pfe Szwohy!” Pod takim tytułem zamieścić „Bielitz-Bialer Anzeiger” w poniedziałkowym numerze artykuł wstępny, w którym twierdzi, że dzieje ze szkoły polskiej, wracając z nabożeństwa kościelnego w dniu 3 Maja, wołały „Pfe Szwohy!” na dzieci niemieckie, które szły do kościoła. Wymienione pismo powiada, że działało się to w „niemieckiej Białej” i że nawet dzieci polskie opływały dziećmi niemieckimi. Odtąd co do Białej, to musimy stwierdzić, że są tam również i Polacy i że miasto owy leży na ziemi polskiej. Jeżeli zaś rzeczywiście, czego atoli nie przypuszczamy, dziecko polskie opływało dziećmi niemieckimi, nie będąc do tego sprokowane, to nauczyciele szkoły polskiej z pewnością skarcą podobny wybrzyk i wytomaczą dziełom, że tego rodzaju zachowanie się ubliża poważnie świętu narodowemu. Jeżeli zaś „Bielitz-Bialer Anzeiger” zarzuca, jakoby nauczyciele milcząc „tolerowali” takie wybrzyki, to z góry możemy ten zarzut nazwać zupełnie bezpodstawnym.

Ze świata.

Zaburzenia w wiedeńskiej akademii weterynarskiej, o których wczoraj doniósł telegram, zwrócone były przeciwko rektorowi, tudzież przeciwko ministerstwu wojny, jako władzy przełożonej. Pośród słuchaczy akademii już oddawna panuje rozgoryczenie z powodu całego szeregu niezaprzeczonych a dotkliwych braków, które są wynikiem wojkowego zarządu. Bezpośredni powód do zaburzeń dały polecenia, które od oficerów otrzymali profesorowie, a które ujemnie oddziaływały na tok nauki. Wreszcie wczoraj rano słuchacze akademii, obchodząc salę wykładową, żądali zaprzestania wykładów. Profesor Lechner spełnił żądanie słuchaczy, zaś z sal, w których profesorowie postanowili dalej wykladać, słuchacze wyszli gromadnie. Następnie wszyscy zażądali zjawienia się rektora. Gdy rektor przybył na miejsce, przyjęto go wrzemiem okrzykami i dopiero po drugich ustępowaniach kilkunastu słuchaczy dopuszczono go do słowa. Wszyscy udali się do jednej z sal celem rozpoczęcia rokowań. Na podwórzu rotmistrz hr. Arz zbliżył się do rektora, chcąc zapewne przyjąć mu z pomocą, ale na burzliwe żądanie studentów usunął się. Słuchacze akademii Gruss przedstawili żądanie studentów, zapytując rektora, czy poczynił kroki dla oddzielenia akademii weterynarskiej od ministerstwa wojny i czy stoi po stronie zarządu wojkowego, czy po stronie kolegium profesorów? Rektor odebrał z rąk mówcy memoriał i oddał go, a gdy studenci jeszcze się nie uspokojili, dwie kompanie piechoty rozprężyły ich. Na razie wstrzymano wykłady. Jak zapewnia „Zeit”, ministerstwo wojny chętnie

zgodziłoby się na oddzielenie akademii weterynarskiej od zarządu wojkowego, ale to spowodowałoby dla ministerstwa oświaty znaczne wydatki.

Z bagna wielkomijskiego. Od 5 lat znana jest w kołach wiedeńskich boniwiatowa „contessa Mizzi Velth”, która w 14 roku życia zaczęła oddawać się rozpuceniu pod egidą swego ojczulka, fałszywego hrabiego rzymskiego Marcello Veltha. W separatkach i hotelach „contessa Mizzi” spędzała noce na orgiach, zaś rano odprowadzała ją ojczulek do domu, ażeby wobec policyi zachować formalność, że „contessa Mizzi” nie jest zwyrodniałą damulka. Gdy pewien kupiec wyrzucił raz „contessie” jej życie rozwiozło, stary hrabia wycofał mu proces o obrazę córki i ofiarował dowód jej dzwiczności. Wreszcie powiada się, że w ubiegłym roku hrabia, który żył z hanby córki, wziął od niej 13.000 koron. W pamiętnikach znajduję się ciężkie zarzuty przeciwko licznym arystokratom wiedeńskim. Proces karny odstąpi tajemnicę bagienka wielkomijskiego.

Sprzedanie słynnego dyamentu. Z Paryża donoszą: Słynny dyament niebieski, ważący 44 1/2 karata, kształtu piramidy, został za 2 miliony fr. sprzedany zastępcy sułtana. Dyament ten należał dawniej do skarbu koronnego francuskiego, za Luwika XV został skradziony i znalazł się w Anglii. W ubiegłym stuleciu powrócił do Francji.

Wyprawa do bieguna północnego. Przed kilku dniami odpłynęła z Dunkierki nowa wyprawa francuska do bieguna północnego pod wodzą byłego oficera wojennej marynarki francuskiej, Karola Rénarda, a kosztom towaryzystwa „Ligue Maritime Française”. Okręt, wiozący wyprawę, jest żaglowcem, a więc zależnym od wiatrów. Przerobiono jego wnętrze odpowiednio do celów wyprawy i urządzono między innymi pracownię. Dalej zaopatrzone we wszelkie przyrządy naukowe, tudzież ratunkowe, a także w łutawce do badania atmosfery. Kilku przyrodników bierze udział w wyprawie, a załoga składa się z 15 doborowych ludzi. Podróż odbędzie się wzdłuż wybrzeży Norwegii aż do wyspy Kogujew, gdzie zabrane zostaną na pokład psy. Stamtąd popłynię okręt na morze Barenta, a dalej na morze Kara, mało znane, a ważne pod względem oceanograficznym. Później zawinie statek do Nowej Ziemi, wyspy podbiegunowej, którą coraz częściej zwiedzają badacze.

Długi teatrów. Z Petersburga donoszą do pism warszawskich, że Rada ministrów zezwoliła na spłatę długów teatrów rządowych warszawskich sumą 250.000 rubli, danych warszawskiemu kuratorium teatrów na budowę Domu Ludowego. Sama ta będzie zużyta wraz z procentami, jakie narosły od chwili wybudowania do skarbku. Jednocześnie postanowiono za warunek, iż dług ten będzie obciążał teatry warszawskie i zostanie zamortyzowany w ciągu lat kilku z dochodów.

Wybuch na krążowniku japońskim. Jak to doniosły przed kilku dniami telegramy, japoński krążownik szkolny „Matsuzumi” zatonął skutkiem wybuchu, przyczem zginęło 160 ludzi z załogi, liczącej 300 ludzi. Wybuch ten wyjaśnia w jednym z niemieckich dzienników kapitan niemieckiej marynarki wojennej Pustan w następujący sposób: Palące się powoły „materie wybuchowe, które wyrugowały z artylerji dawny proch, mają znacznie większą od niego siłę przeczności, ale zarazem wielką skłonność do chemicznego rozkładania się, zwłaszcza pod działaniem wysokiej stosunkowo temperatury, panującej wewnątrz okrętu w pobliżu kotłów. Z postępowym rozkładem warstwa niebezpieczna wybuchu, powodującą często wielkie katastrofy. Pierwszym wypadkiem tego rodzaju był wybuch na amerykańskim okręcie „Maine”, który wybuchł w porcie w Hawany. Amerykanie przyczynę wybuchu upatrywali w zamachu ze strony Hiszpanów, a fakt ten przyczynił się do części do wybuchu wojny amerykańsko-hiszpańskiej. Dopiero późniejsze tego rodzaju katastrofy wyświadczyły właściwą przyczynę ich. Zaprowadzono środki zapobiegawcze, zwłaszcza częstą wymianę amunicji, ale i to jeszcze nie wystarczy. Znaną są podobne katastrofy na okrętach wojennych „Mikasa” i „Jena”. W ostatnich dwóch latach zaprowadzono w okrętach wojennych przyrządy ochładzające, które wewnątrz okrętów mają utrzymywać temperaturę stałą poniżej 21° C. Nie wiadomo, czy japoński krążownik „Matsuzumi” miał podobne przyrządy.

Obrobowanie pociągów. Obecnie nadeszły bliższe szczegóły o obrobowaniu pociągów ekspresowych, który kursuje pomiędzy Nowym Jorkiem a St. Louis. Dwaj bandyci, uzbrojeni od stóp do głowy, wyszli koło Pittsburga ze swego ukrycia w wagonie pakunkowym, awanturę rąk i nogi, tudzież zakali usta konduktorowi tego wagonu, poczem rzucili się na urzędnika, czuwającego nad posyłką złota, przeznaczoną dla banków w St. Louis. Pod groźbą rewolwerów zmuszili go do otwarcia skrzyni, poczem postąpili z nim tak, jak z konduktorem. Ze skrzyni zabrali złoto, wartości około 350.000 koron, następnie zaś pucili w ruch sygnał alarmowy. Gdy pociąg zwoinił w biegu, bandyci wyskoczyli z pociągu i zniknęli w gąszczu, gdzie czekał na nich wóz. Dopiero po upływie dłuższego czasu najstarszy konduktor po zatrzymaniu pociągu znalazł związanego kolegę i urzędnika i przekonał się o przyczynie alarmu. Pociąg ruszył w dalszą drogę, a z najbliższych stacyi roztelegrafowano o napadzie na wszystkie stacje. Zbrojne oddziały wyruszyły zaraz w trop za bandytami.

Ze stowarzyszeń.

Zjazd delegatów Uniwersytetu ludowego odbędzie się w Krakowie 17 b. m. o godz. 3 1/2 po południu w sali przy ulicy Szweskiej 1, 16. i p. Wobec tego członków oddziału krakowskiego uprasza się o liczne przybycie na walne zgromadzenie tego oddziału 10 b. m. o godz. 3 1/2 po południu (Szweska 16) celem wybrania delegatów. W razie braku kompletno odbędzie się tego dnia o g. 4 1/2 walne zgromadzenie bez względu na ilość obecnych.

Z Resursy urzędniczej. Resursa urzędnicza urzędu w sobotę dnia 9 b. m. przedstawienie amatorskie. Odegraną będzie znakomita komedia w 4 aktach Gustawa Mosera p. t.: „Spirytus”. Początek o godzinie 8 wieczór. Muzyka wojskowa 13 p. Sprzedaż biletów już się rozpoczęła.

Z Towarzystwa imienia Kopernika. We czwartek dnia 7 b. m. o godzinie 6 1/2, wieczorem w sali zakładu fizycznego (ulica św. Anny L. 6), odbędzie się posiedzenie. Na porządku dniowym: 1. odczyt prof. L. Marchlewskiego: „Z najnowszych badań nad chlorofilem”. 2. walne zgromadzenie członków. Sprawozdanie zarządu z działalności w roku ub

Zmarli.
Franciszek Józef Skrzyński, słuchacz praw, liczący lat 23, zmarł w Krakowie w niedzielę d. 3 b. m.
Józef Majer, b. obywatel m. Krakowa i powstaniec z roku 1863, przeżywszy lat 68, zmarł w Warszawie.
W Wiedniu zmarł adwokat i radny miasta Tarnopola, dr Marek Parnass. Brał żywy udział w życiu publicznym, występując zawsze jako dobry Polak. Za jego staraniem odbył się w Tarnopolu kurs koronkarstwa, założył stowarzyszenie kredytowe dla handlu i przemysłu, zdziwnął z upadku meblowy przemysł stolarski, zakładając krajowe stowarzyszenie stolarskie i postarał się o urządzenie pierwszego kursu stolarskiego w Tarnopolu. Zawsze jednak i wszędzie popierał przemysł krajowy i rodzinny.

Nabożeństwo żałobne za duszę s. p. Andrzeja hr. Potockiego staranem szkoły im. św. Barbary, w której s. p. Namieniał składki chłubnie pierwsze egzaminu, odbędzie się w kościele Arch. N. P. Maryi we czwartek dnia 7 maja o godz. 8 rano.
Zjazd koleżeńki. Kolegów, którzy w locie roku 1898 złożyli egzamin dojrzałości w gimnazjum św. Jacka w Krakowie, uprasza o pomoc porozumienia się w sprawie urzędzić się mającego zjazdu koleżeńkiego o podanie ich obecnych adresów podpiśnemu. Za komitet
Dr Adolf Armhaus. Kraków, ul. św. Gertrudy 18.
Dia. Tow. Szkoły Ludowej złożył W. F. w imieniu H. 1. 57 K. 38 h.

Repertuar teatru miejskiego.
We Środę „Śluby panieńskie” (występ Tarasiewicz).
We Czwartek „Lady Godiwa” (występ Tarasiewicz).
W Piątek o godz. 6 „Zgon Barbary Rudziwiłłówny”, „Konfederaci Barscy” (ceny zniesione do połowy); o godz. 7 „Król Stanisław August” (występ Tarasiewicz).
W Sobotę o godz. 3 „Wezele” (występ Tarasiewicz), (ceny zniesione do połowy); o godz. 7 „Beatrix Conci” (występ Tarasiewicz).
W niedzielę „Kosciuszko pod Racławicami” (ceny zniesione do połowy); o godz. 7 „Car Samozwaniec”.
2. kalendarz. We wtorek 5 maja: Płusa p. w. i Nawroć. św. Ang. we Środę 6 maja: Jana w Ojcie i Heliodora; we czwartek 7 maja: Domiceli i Benedykta p. w. Wschód słońca 5 maja o godzinie 4 min. 11, zachód o 7 m 02; długość dnia 14 godzin 51 min.
2. krakowskiemu obserwatorium. Dnia 4 maja termometr doszedł od - 2.6 do + 19.5 C.; barometr opadł.
Dnia 5 maja o godz. 7 rano stan barometru 736.2 mm., termometru 6.0 C.; wiatr północno-wschodni.

B. Gabryelska, Krzysztofory, Kraków. Wynajmuje i sprzedaje pierwszorzędnych fabryk fortepianu, pianina, harmonie i pianole za gotówkę lub na spłaty nawet dwudziestomiesięczne. Instrumenty używane od 20 lat najniższych.

Teatr miejski w Krakowie.

„Godiwa”, dramat w 3 aktach Leopolda Staffa.
Od potężnych prób wielkich postoi epoki dramatycznej po czasy dzisiejsze, snuje się w literaturze naszej nieprzerwanym pasmem szereg usiłowań stworzenia dramatu rodzinnego. Dlatego właśnie, że jest on Achillesową literatury naszej pięć, spieszą wszyscy powołani i niepowołani złożyć swe daniny teatrowi polskiemu, jako jednemu z najżywczej-szych rodzajów twórczości najkrótszą drogą wiodących do nieśmiertelności. W pierwszym szeregu ubiegających się o palmę zwyciężką na tych igrzyskach kroczą poeci. Ci są naprawdę przed innymi powołani do czynienia usiłowań stworzenia polskiego dramatu. Ale z wyjątkiem Słowackiego, który siłą gieniuszu najbardziej zbliżył się do ideału i obdarzył literaturę szeregiem arcydzieł Szekspira, miary, które są największą chlubą polskiego dramatu, ale zarazem dopiero pierwszym jego zawiązkiem, żadnemu z następców nie powiodło się próby w tym kierunku. Już za naszej pamięci Faleński, Asnyk, Kasprzowicz, Tetmajer, Żuławski, próbowali sił swoich w dramacie z wielkim poetyckim rozmachem, ale niepełnym powodzeniem. — Z młodszej generacji mistrzów słowa w szeregu koryfeuszów dramatu staje także autor „Śnów o potęgach”, Leopold Staff. Jego pierwszy sceniczny utwór „Skarb”, ta przepiękna fantazja dziejowa, ujmująca lotem poetyckim i podniosłością nastroju, była ślicznym ornamentem sceny i przemknęła jak poetycka fantasmagoria przez scenę, budząc pożądaną dalszą twórczość autora. Zdawało się, że osiągnięciem roli nadzieję, że twórca dzieła tej miary z chwilą przeniesienia sfery abstrakcji myśli na grunt realny, mocen jest dać pożądaną dramaturgię, wyznaczone „potęgą” myśli.

P. Staff pozostał jednak niewzruszony na gruncie poezji, która sama przez się oświecając czarne poezji i świeżością natchnień, bawie kunsztu słowa, nie daje pożądaną potęgę dramatu. „Lady Godiwa” jest udratmizowaną legendą średniowieczną o bohaterstwie córki miasta Coventry, Godiwy, która pragnąc wybawić z niewoli tyrana mieszkających w mieście rodzinę, uczyniła ofiarę ze swego niewieściego wstępu i naga przejechała na koniu przez miasto. Dumni z tej ofiary mieszkańcy miasta ułatwili jej spełnienie tejże nakazawszy pod karą śmierci zamknąć na ową chwilę bramy i okna domów, aby nikt Godiwę ujrzyć nie mógł. Jadąc podpatrzyć jednak młody pewien grzejek, od dawna oczyma miłości na nią spoglądający i tego za karę oślepiono. W poetyckiej fantazji Staffa legenda średniowieczna ulega modyfikacji o tyle, że grzejek sam sobie wylupio oczy, aby — jak powiada — po takim widoku „nikt ich nie mógł skusić do świętokradztwa”.

Szafarszemu obrazu jest brutalne zarysowanie stosunku hr. Godiwy do Godiwy, w przeciwieństwie do idealnej miłości i liryzmu osobionego w postaci grajaka. Konflikt tych dwóch rozbieżnych instynktów miłosnych, w pośrodku których stoi czysta, szlachetna, wyidealizowana postać Godiwy, jest najpiękniejszym czynnikiem dramatycznego poematu. — Dramatyczność leży tu jedynie w psychologicznym konflikcie między wstrętną, odpychającą miłością Godiwy, a pożądanym upojeniem miłosnym, płynącym z platonicznych porwów grajaka, poza tem króluje najczystsza poezja.

Skąpy watek legendy historycznej o Godiwie mało dostarcza materiału do skonstruowania dramatu. Mimo to jednak choć dramatom nie jest ostatnie dzieło Staffa, niemniej jest ono ogromnie pięknością poematem scenicznym, którego obrazu nie da wyobrazić, czarem słowa przykuwają, ale równocześnie obniżają jego poetycką wartość.

Ze autor sam nie uważał „Godiwę” za dzieło teatralne, świadczy niewątpliwie ta okoliczność, że zgola nie starał się o zachowanie wiernego koloru epoki. Rzucałszy dramat na tło średniowiecznej zarysowywał w pierwszej odstępnie ogólne kontury chwili dziejowej, w dalszym rozwijając akcję koloru ten gubi, akcję płacze, przenosząc punkt ciężkości w sferę myśli i natchnień własnych.

Naturalnym następstwem takiego artystycznego założenia dzieła było, że dla plastyki scenicznej

nie wiele pozostało tu miejsca, i że scena stała się musiała tylko pomocniczym środkiem do interpretacji lotnych piękności wiersza, które w istocie wychodzą tu w pełnym blasku. Jak we wszystkich wogóle poetyckich dramatach ostatniej doby niema tu miejsca na artystyczne kreacje, ale aż nadto pola dla popisu deklamacyjnego.

W tym też kierunku poszły usiłowania wykonawców, a w szczególności p. Tarasiewicz, któremu przypadła w udziale rola sentymentalnego grajaka. Utalentowany artysta wykręcał z niej cały czar poetyckiego piękna za pomocą swej wytwornej, pełnej miękkich cieniów dykcji, którą władą w sposób nieporównany.

Silniej skrytykowanemu w działaniu i roli postacią są Godiwa i Leofryk.

Pani Sołska, grająca rolę główną bohaterki dramatu, miała momenty porwujące piękną ekspresją sceniczną, zwłaszcza w scenie rozmowy z Leofrykiem wobec zgromadzonego tłumu oraz w scenie leśnej z grakiem. Tam natomiast, gdzie akcja wymagała silnych dramatycznych akcentów i wybuchów, jak na przykład scena wstępna na zamku, siły p. Sołskiej okazały się niewystarczającymi.

P. Sosnowski, grający Leofryka, stworzył kreację bardzo zajmującą, wycienioną na czarno w myśl intencji autora. Można tu zżyć sobie, aby Leofryk miał więcej majestatu władzy, a mniej dzikiej złości i mściwości kondotiera, ale czyniąc tę uwagę nie chcę ująć wartości inwencji artysty, który oddał ją z wielkimi i gorącymi przejęciami i silnym dramatycznym wyrazem.

W rolach pomniejszych, mniej zostawiających pola do gry harmonijnego zespołu dopelnili panna Arkawin oraz pp. Andrzejewski, Stepowski, Szymborski, Boneza i Stanisławski.

Wytworzyła sztukę była staranna. W akcie drugim zwracała uwagę piękna dekoracja, wyobrażająca ulicę średniowiecznego miasta. Scena przedziśniej Godiwy na koniu odzwierciedlona została dyskretnie a malowniczo, według pomysłu kompozycyjnego jednego z angielskich malarzy.

„Godiwa” spotkała się z przyjęciem bardzo sympatycznym. W. Pr.

Kronika lwowska.
Lwów, 5 maja.

Pogrzeb s. p. Platona Kosteckiego odbył się w niedzielę po południu we Lwowie. Kaplicę Boimów, w której spoczywały zwłoki zmarłego, otoczyły mnogie tłumy żałobnej publiczności. U katafalku egzekwie odprowadził arcybiskup ks. Bilczewski w otoczeniu duchowieństwa łacińskiego, potem mitraci Bielecki i Turkiewicz w asystencji duchowieństwa ruskiego. Przy wyносzeniu zwłok śpiewali po rusku połączone chóry, cerkiewny z cerkwi wołoskiej i „Narodnego Domu”. Pochód, w którym brało udział kilka tysięcy ludzi, ruszył ulicami Teatralną, placem Hallikim i Bernardyńskim, Piekarską na cmentarz. Otwierali go zastępy „Sokoła” w wielkiej ilości, stowarzyszenie kupców i młodzieży handlowej „in gremio” z inżynierami, uczestnicy powstania styczniowego, kilka korporacji rzemieślniczych ze sztabami, dalej duchowieństwo łacińskie z prowadzący kondukt ks. kanonikiem Lenkiewiczem. Tuż przed karawaniem, obwieszonym ciekawie wieńcami, postępowało duchowieństwo ruskie i prowadzący kondukt proboszcz cerkwi wołoskiej ks. Dawydak. Za trumną, obok najbliższej rodziny, postępował marszałek krajowy hr. Bądon, członkowie prezydium i Rady miejskiej, dziennikarze lwowskie gremialnie, oraz reprezentanci licznych stowarzyszeń i instytucji. Obok Bernardynów i Zmarłych wstąpił odpowiadano ewangelie w języku ruskim. Od bramy cmentarnej ponieśli trumnę dziennikarze, Sokoli i młodzież akademicka, a nad grobem odprowadzono egzekwie według obyczaju obywateli. Przemówień na wyrażenie życzenia rodziny nie było żadnych.

Owacy dla Węgry. W obchodzie 3 Maja we Lwowie wzięli udział bawicy tu od kilku dni delegacji świeżo powstałej Ligi polsko-węgierskiej. Węgrzy pp. Borda i Balogh z Budapesztu. Goście węgierscy byli przedmiotem gorących owacji. Młodzieży wzięła ich na ramiona i tak niosła ich w pochodzie wśród okrzyków publiczności „Niech żyją Węgrzy! Eljen!”.

Goście węgierscy pp. Borda i Balogh z Budapesztu, biorący udział w uroczystym obchodzie naszego święta narodowego, z tego powodu głównie doznali tak owacyjnego przyjęcia, zgłotowanego im przez młodzież polską, że panowie ci, będąc członkami świeżo powstałej Ligi polsko-węgierskiej, wspólnie z rodakami naszymi, p. Czesławem Łukaszkiewiczem, reprezentantem „Polonii” Budapesztańskiej, w znacznej mierze przyczynili się do bojkotu towarów pruskich na Węgrzech i czynili i czynią jak najusilniej starania, ażeby bojkot ten rozszerzył się w całym kraju.

Rekonstrukcja ratusza lwowskiego. Od czasu rozstrzygnięcia konkursu na projekty rekonstrukcji ratusza lwowskiego, tj. od stycznia b. r., sprawa cała nie postąpiła ani krok naprzód, lecz ciągle stoi w jednym miejscu. Dopiero w ostatnich dniach wydało prezydium miasta pewne zarządzenie, które z tą sprawą ma nieco bliższy związek. Mianowicie polecono wszystkim biurom i urzędowi miejskim, stanowiącym w myśl obecnej organizacji dla siebie osobną całość, a mającym pomieszczenie w ratuszu, ażeby wykazały, ile zajmują obecnie ubikacji, ile jest w każdej drzwi, okien i biur i jakie będą potrzeby każdego urzędu w najbliższych pięciu latach. Równocześnie zarządzone wyrosowanie sytuacji każdego biura w plany projektu nagrodzonego na konkursie pierwszą premią. Materiały powyższe mają służyć za podstawę do ocenienia, czy w nowym ratuszu wszystkie biura znajdą należyte pomieszczenie i czy do tego celu nie będzie potrzebna poczynić pewnych zmian w rozkładzie ubikacji w uogólnionym projekcie. Wyrosowanie biur w plany i obliczenie miejsca dla każdego biura potrzebnego, wymaga dość czasu; dlatego przydzielono do tej czynności dwóch inżynierów urzędu budowniczego i wyznaczono do tego osobny lokal w opróżnionych pokojach pierwszego piętra kamienicy królewskiej.

Lwowskie Towarzystwo ratunkowe ma niebawem przejść w zarząd Towarzystwa Polikliniki powszechnej, które we wniesionej do magistratu miasta Lwowa ofercie zobowiązało się spełniać wszelkie funkcje pogotowia, jeżeli gmina udzieli rocznej subwencji w kwocie 20 000 koron. Poliklinika zrzeka się natomiast lokalu, przez gminę dostarczanego dotąd stacyi, opału, oświetlenia, zaprzęgów, umundurowania służby i wszystkie te potrzeby obowiązują się pokryć z subwencji w całości, tudzież z innych wpływów, które dla pogotowia uzyska. — Ofertę tę magistrat już przyjął, a także na warunki oferty zgodziła się miejska komisja sanitarna pod tym jednak warunkiem, aby

najdalej do sześciu miesięcy zreorganizowano Towarzystwo ratunkowe na podstawie statutowej, pomniejszając między innymi w nowym statucie zastrzeżenie, że cały majątek Towarzystwa jest własnością gminy.

Srebrne wezele. Rządca drukarni „Słowa Polskiego”, p. Józef Ziembinski, obchodził dziś srebrne wezele. Z tej okazji małżonkowie otrzymali szereg depesz z całego kraju.

Repertuar teatru lwowskiego.
We Środę „Król Lear”. (Występ Bol. Leszczyńskiego).
We czwartek „Wezele wdowa”.

Wyrok w procesie Polonyiego.
(Telegramy „Nowej Reformy” z dnia 5 maja.)

Budapeszt. W procesie o oszczerstwo i obrazę honoru, wytoczonym przez b. ministra sprawiedliwości Polonyiego przeciw posłowi na Sejm węgierski Lengyelowi, został tenże uwolniony od zarzutu oszczerstwa, zaś skazany na 3 miesiące więzienia i 1000 koron grzywny za kwalifikowaną obrazę honoru.

Budapeszt. Obrońca Vassonyi zakończył wczoraj swoje przemówienie o godz. w pół do 1 w nocy zwracając uwagę przysięgłych na ważność wyroku, który może przyczynić się do oczyszczenia życia publicznego na Węgrzech. Ponieważ po mowie Vassonyiego odezwały się na galerii okrzyki: „Eljen Vassonyi”, zarządził prezydent opróżnienie galerii.

Prokurator zrzekł się repliki poczem przewodniczący ogłosił resumé.

O godz. 1 przysięgli udali się na naradę, która trwała całą godzinę. Po godzinie drugiej powrócili przysięgli na salę a przewodniczący ławy podał do wiadomości następujący wydykt:

Na pytanie, czy Lengyel dopuścił się oszczerstwa na osobie Polonyiego, odpowiedzieli przysięgli „nie”. Także na pierwsze pytanie, dotyczące obrazę honoru, odpowiedzieli przysięgli „nie” 7 głosami. Natomiast na drugie pytanie, dotyczące obrazę honoru odpowiedzieli przysięgli 7 głosami twierdząco.

Wobec tego skazano Lengyela za obrazę honoru na trzy miesiące więzienia i tysiąc koron grzywny, względnie 50 dni aresztu. Jako okoliczność obciążającą przyjął trybunał wysokie stanowisko Polonyiego i ciężkość obrazę; jako okoliczność łagodzącą nieposzlakowane życie Lengyela i jego szczerzy zamiar.

Przed gmachem sądowym zebrał się bardzo wielki tłum ludzi, gdyż obawiano się demonstracji przeciw przysięgli. Prezydent zarządził, aby każdemu z przysięgłych towarzyszył do domu żołnierz policyjny.

Wojsko w akademii weterynaryj.
(Tel. „N. Reformy” z 5 maja.)

Wiedeń. Akademii weterynaryj dziś wczesnym rankiem obsadziło wojsko, które rozlokowano na dziedzińcu i w salach. Nadto policja zamknęła wszystkie wejścia do gmachu. To też kiedy nadszedł prezydent 400 studentów i zaczęło się do bram gmachu, przyszło do starcia z policją. Komisarz policji zażądał posiłków, które też pędem nadeszły, powitane przez studentów gwałtownie i obelżywymi okrzykami. W zacieklej bujce, która się następnie wywiązała, jeden konny policjant pokaleczył studenta, drugiego studenta aresztowano.

W czasie bójki zjawił się przed akademią pos. Kotlarz, który wystosował do studentów dłuższe przemówienie, w którym wzywał ich do zachowania zimnej krwi i rozważli, aby sprawę przeniesienia akademii weterynaryj z pod kompetencji ministerstwa wojny powierzyli posłom, którzy załatwią ją w myśl słusznych życzeń studentów.

Studenti zażądali w odpowiedzi na to usunięcia wojska z Akademii i uwolnienia aresztowanego kolegi. To drugie żądanie spełniono natychmiast. Potem przemawiał do studentów rektor Akademii, przyrzekając, że gdy się tylko uspokoi, natychmiast każe wojsko wycofać i uda się do ministerstwa wojny z prośbą, aby pozwoliło studentom odbyć zgromadzenie w jednej z sal Akademii.

Podczas przemówienia rektora rzucił ktoś bombę, która pękła w wielkim halasem, wydając bardzo przykrą woń. Była to tzw. „Stink-bombe”. Zart ten wywołał małą panikę.

Wreszcie studenci rozeszli się, wysyłając delegację deputatów do parlamentu, a dwaj inni na uniwersytet i politechnikę.

Z Rady państwa.
(Telegramy „N. Reformy” z 5 maja.)

Wiedeń. Na dzisiejszym posiedzeniu Izby posłów prezydent poświęcił gorące wspomnienie zmarłemu posłowi, ministrowi Peschce i dr Heroldowi. Prezydent zawiadamia, że namiestnik dr Bobrzyński złożył mandat.

Minister skarbu przedkładał zadanie kredytów dodatkowych na r. 1908. Między innymi znajduje się dla ministerstwa kolejowego 10,600,000 K na inwestycje na kolei północnej.

Wśród zgłoszonych wniosków znajduje się wniosek p. Pawluskiewicza o utworzenie sądu pow. w Jeleśni. Prezydent zawiadamia, że p. Budzynowski żąda dosłownego odczytania swojej interpelacji, a p. Strąnski żąda dosłownego odczytania wszystkich interpelacji, co prezydent zarządził.

Wiedeń. W Izbie posłów odpowiedzieli ministrowie rolnictwa, obrony krajowej, oświaty i spraw wewnętrznych na szereg interpelacji, poczem posiedzenie zamknęto. Następne posiedzenie w piątek o godz. 11 przed południem.

Sytuacja.
Wiedeń. Dzisiejsze posiedzenie Izby upłynęło znowu na załatwianiu rozmaitych formalności i na dosłownym odczytywaniu interpelacji. Na

stępne posiedzenie odbędzie się w piątek.

Rokowania, w celu uzyskania większości 2/3 głosów dla uchwalenia nagłośni wniosku o kontyngencje rekruta dla obrony krajowej, trwają dalej. Także sprawa następstwa po s. p. Peschce nie jest jeszcze załatwiona. Wprawdzie bowiem kandydatura byłego ministra Pradego utrzymuje się ciągle, jednak radykalni Niemcy czynią jej trudności, domagając się opróżnienia portfela dla siebie, jako dla stronnictwa, przedstawiającego znaczną siłę w Sejmie czeskim.

Do ludowców.

Wiedeń. Posel Biały, który należał dotąd do stronnictwa narodowo-demokratycznego zgłosił dziś swoje przystąpienie do partii ludowców.

Konferencja.

Wiedeń. Dziś odbyła się konferencja przewodniczących klubów w sprawie przyspieszenia uchwalenia budżetu, za czym przemawiał hr. Beck, prezydent Izby dr Weisskirchner i inni. Dr Weisskirchner postawił wniosek, aby urządzić trzydziści posiedzeń po dziesięć godzin.

Wiedeń. Zjednoczenie niemieckich stronnictw postępowych uchwaliło głosować za nagłośni wniosku o kontyngencje rekruta pod warunkiem, że rząd zgodzi się na zniesienie dwóch ostatnich ćwiczeń wojskowych i na odszkodowanie rodzin, powołanych do ćwiczeń rezerwistów.

Telefoniczne i telegraficzne wiadomości „Nowej Reformy”
z dnia 5 maja.

Sprawa Syczyńskiego.

Wiedeń. „Freundenblatt” pisze: Wczoraj rozszła się wiadomość podana ze Lwowa, jakoby obrońca Syczyńskiego, dr Rode, konferował z ministrem sprawiedliwości drem Kleinem i przedłożył mu zażalenie, że klient jego nie otrzymuje w więzieniu śledczym pożywienia w stosownej ilości, oraz, że minister przyrzekł obrońcy natychmiast zarządzić telegraficznie dołożenie w tej sprawie. Otóż, jak nam donoszą, wiadomość ta nie odpowiada faktom, albowiem konferencja wspomnianego obrońcy z ministrem sprawiedliwości wogóle się nie odbyła. Obrońca ograniczył się tylko do pisemnego podania zażalenia.

Lwów. Dzienniki donoszą, że w ciągu śledztwa przeciw Syczyńskiemu wyszło na jaw, że niejaki Mieczysław Dziekiewicz z Przeworska, wychwalając czyn Syczyńskiego, dopuścił się obrazę majestatu. Dziekiewicza aresztowano i sprowadzono do lwowskiego sądu karnego.

Samobójstwo.

Lwów. Do „Kuryera Lwowskiego” donoszą z Rzeszowa, że w kawiarni przy ul. Lwowskiej odebrała sobie życie przez otrucie kaskierka, Marya Antoniewicz, rodem z Bukowiny, religii grecko-katolickiej. Zmarła ona wkrótce po przewiezieniu do szpitala.

Zdrowie cesarza.

Wiedeń. Dzisiaj znowu ponowili się pogłoski o złym stanie zdrowia cesarza. „Neues Wiener Tagblatt” donosi jednak na podstawie autentycznych informacji, że zdrowie cesarza jest dobre i że cesarz dzisiaj odbył codzienną przechadzkę w parku Schoenbrunskim.

O następstwo po Peschce.

Wiedeń. „Deutsches Nat. Corresp.” donosi: Komitet dzielnicy Związku niemieckiego zebrał się dziś na naradę w sprawie następcy ministra Peschki. Uchwalił żadnej nie powziął. Popołudniu dalszy ciąg obrad.

O język w Czechach.

Wiedeń. Bawil tu dziś prezydent wyższego sądu krajowego w Pradze, dr Wesely i wziął udział w rokowaniach w sprawie językowej w sądach czeskich.

Zatarg językowy w Karyntyl.

Grac. W Celown przyszło w sądzie do zatargu językowego, ponieważ sędzią odebrał głos dwóm adwokatów, którzy mówili na rozprawie po słowiańsku, a nie chcieli mówić po niemiecku. Dzienniki słowiańskie wzywają ludność, aby w sądach nie posługiwała się językiem niemieckim.

Nowy kardynał.

Berno. „Lidove Noviny” donoszą, że były arcybiskup olomuniecki, ks. Kohn, ma być wnet powołany na wybitne stanowisko kościelne i otrzymał ma godność kardynała. Odnosne rokowania między Watykanem a Wiedniem jeszcze nie ukończone.

Przedłużenie ochrony.

Petersburg. Czas trwania wzmocnionej ochrony dla gubernij jekaterynosławskiej i chersońskiej przedłużono do dn. 31 października, względnie do listopada 1908 roku, zaś dla gubernii permskiej o jeden rok.

Wylewy w Rosji.

Petersburg. (Pet. Ag. tel.). Z Mohyliowa, Homla i innych miejscowości donoszą o ciągłych wylewach. — Wszędzie setki domów stoją pod wodą. Z Kijowa i kilku innych miast donoszą, że woda opada.

Katastrofa na Dnieprze.

Wychod. (Gub. czerniechowska). Barka, przewożąca ludzi na Dnieprze, przewróciła się, gdyż była przepełniona, znajdowało się w niej bowiem 150 osób, które wracali z kościoła — przeważnie chłopcy i dzieci. Ocalało się tylko 30 osób, reszta utonęła.

Konferencja telegraficzna.

Lizbona. Wczoraj otwarto tu międzynarodową konferencję telegraficzną.

Rozruchy w Persyi.

Urmia. Połączenie telegraficzne, które przywrócono, Kurdowie znów zniszczyli.

zabijając przytem jednego z urzędników zajętych naprawą. W nocy napadli Kurdowie znowu na kilka wsi i zrabowali je.

Walki z Afganami.

Simla. General Wilkoks zaatakował Afganów na wzgórzach Landy Chotal i natrafił tylko na słaby opór z ich strony. Afganczyce niekiedy i wyparto ich poza granicę. Po stronie angielskiej odnieśli rany jeden oficer i dwaj żołnierze.

Zaburzenia w Brazylii.

Rio de Janeiro. Starcia między Peruńczykami a Kolumbijczykami — trwają dalej. We wczorajszej walce padło 50 ludzi.

Odpowiedzialny redaktor i wydawca: **Michał Konopiński.**

NADESLANE.
(Artykuły w tym dziale nie pochodzą od redakcji.)

Cenny przeplis,

służący do wyrabiania najlepszych środków do utrzymania zębów, został wynaleziony w roku 1373 przez Ir. Boursaud i znajduje się dziś w przechowaniu opactwa Benedyktynów w Soula, które troszczy się o to, aby ten spadek i nadal był na pożytek ludzkości. Środki do utrzymania zębów, jak benedyktyńska woda do ust, benedyktyńska pasta do zębów i benedyktyński proszek do zębów mają nienaruszony rozgłos w świecie. Pomimo wszelkich usiłowań współzawodnictwa i niezliczonych naśladowań wysoka wartość przetworów benedyktyńskich nigdy nie doznała uszczerbku. — Dzięki swym wymienionym przeciwnikom własnościom, są one jedynymi skutecznymi środkami do zachowania i pięknych i zdrowych zębów. Benedyktyńskiej wody do ust — pasty do zębów i proszku do zębów — dostać można tylko w oryginalnym opakowaniu w składach perfum, drogeriach i aptekach.

Przed naśladowcami ostrzega się
ustnie. 1922 4

Podziękowanie.

Ja, Marya Talaga, wdowa po s. p. Józefie Taladze, dziękuję serdecznie w moim i w imieniu moich osieroconych dzieci Towarzystwu imienia „GIZELI” (Oddział ubezpieczeń ludowych) w Krakowie (ulica Floryńska, L. 13) za punktualną wypłatę sumy ubezpieczonej w kwocie koron 1243 — bez wszelkich trudności i potrąceń. Bóg zapłać!

Kraków, 18 kwietnia 1908.

Marya Talaga
właścicielka realności, Grzegorzki, Szkolna 65.

Dr W. Kretowicz
ordynuje 2520 1 5
w Karlsbadzie, dom „Rosenberg”, Markt.

Pensjonat polski w Karlsbadzie
Dra Alberta Süsskinda
dom „3 Lilien” naprzeciw Mühlbrunnu. Mieszkanie z utrzymaniem od 8 koron dziennie. Mieszkania bez wiktów od 3 koron dziennie.

Popiersie Henryka Sienkiewicza

dzielo art-rzeźbiarza Jana Nalborczyka. Odlew gipsowy retuszowany przez samego artystę, pątnowany na stary brąz lub podmalowany. — Wielkość naturalna. Cena 100 koron. Nabyć można wyłącznie przez Dom Komisowy A. Modliński i Ska, Zakopane. 2275 5 5

Zakopane cały rok otwarty. — Cena od 3 do 5 złr. — Od kwietnia do lipca ceny niższe. 2062 9 12

Gielda.

Wiedeń. (tel. „N. Ref.”). Zamknięcie o godz. 3.

Akcyje:			
Znak. kredyt.	629 75	Oblig. węg. indemn.	93 10
Anglobanku	741 55	Renta majowa	97 20
Unionbanku	295 75	Austr. Renta kor.	97 20
Laenderbanku	536 50	Węg.	93 —
Bankvereinu	444 —	56 l. Listy T. Kr. z	94 20
Podenerkredit	522 25	44 l. Listy Banku hip.	99 50
Gal. Banku hipot.	1057 —	44 l. „ „ „	100 25
Kolei państw.	688 —	44 l. „ „ „	110 50
„ „ „	136 25	44 l. „ „ „	100 25
„ „ „	444 50	44 l. Gal. Obl. prop.	97 75
„ „ „	6300 —	44 l. Gal. poż. kr. 1893	96 40
„ „ „	571 —	1% Poż. m. Lwowa	94 25
Alpiny	650 —	Loss turecie	187 50
Itina Muranyi	543 75	Marki	117 65
Trag. Tow. żel.	3620 —	Rubie	251 50
Fabryki broni	537 —	Rosyjska pożyczka	94 65
Tureckie tytoniowe	407 —		
Gal. Tow. kop. n.	641 50		

KULE i KREGLE
z drzewa Lignum Sanctum,
polecają najtaniej
Reim i Spółka
Kraków, Rynek 37. 1907 8 12

KRYNICA

c. k. Zakład zdrojowy w Galicyi.

W Karpatach 600 m. n. p. m. Klimat podalpejski, las szpilkowy, wysoko-
kopieny.

Srodki lecznicze: Zdroje: „Zdrój główny” i „Słotwinka” silne szczawy
wapniowo i magnezowe sodowo-żelaziste. — Naturalne **kąpiele z bezwodnika
węglowego.** — **Wskazania:** Niedokrewność, neurastenja, blednica, choroby
serca i naczyń krwionośnych etc.

Kąpiele borowinowe: Wskazania: Choroby kobiece, nerwoból, reu-
matyzm etc.

Zakład wodołeczniczy: Frekwencja przeszło 8000 osób, 18 lekarzy.
Sezon trwa od 15 maja do 10 października. — Prospekty wysyła bezpłatnie

C. k. Zarząd zdrojowy.

1912 2 8

L. AKSMANN W KRAKOWIE

31. FLORYAŃSKA 31.

Zawiadamiam P. T. Publiczność, iż z dniem 25 b. m.

zmieniam piwo w handlu moim
na najprzedniejszą markę **Pilznerskiego** z browaru Mie-
szczanieckiego B. B. oraz **piwo Źródlane**.

Bufet zaopatrzony obficie w zdrowe i doborowe przysmaki,
za co Firma została odznaczona najwyższymi nagrodami.
Kuchnia pod własnym zarządem. Potrawy smaczne i na świe-
żym maśle. Obsługa szybka i uprzejma. — Gabinety i pokoje
dla większych zebrań i towarzysztw.

Handel bogato zaopatrzony w wszelkie artykuły spożywcze.

2340 5 5

FABRYKA KOLEJEK

wąskotorowych i konstrukcji żelaznych

J. MIESZKOWSKI i Ska

Kraków, Basztowa 19.

Wyrabia wózki żelazne i drewniane, tory, zwrotnice, tarcze obrotowe,
śruby, łączniki, gwoździe, taczki żelazne. — Wszelkie konstrukcje żelazne.
Biuro sprzedaży w Biurze „Universum”, Kraków, Basztowa 19. 2632 1 0

SANATORYUM ZAKŁADU ZIMMERMANNOWSKIEGO

Kamienica (Chemnitz).

Dyeta; łagodne leczenie wodą; leczenie elektryczne i świetlne; wpływ psychiczny;
masaż zanderowski, promienie Röntgena, d'Arsonvalizacja; kąpiele z grzanego
powietrza w zimie; wygodne urządzenie pokoi. Leczenie wszelkich uleceń się da-
jących chorych, z wyjątkiem chorób zakaźnych i umysłowych. Ilustrowane pro-
spekty za darmo. 1635 9 12 Lekarz kierujący Dr. Leobell.

NAJLEPSZY I NAJELEGANTSZY

GORSET

który czyni każdą z P. T. Pań wysmukłą i nadaje
figurze szyk, jest **tylko** u znanego

SPECYALISTY GORSETÓW

HERMANA PIESENA

KRAKÓW, GRODZKA 4.

Filia: Lwów, ul. Jagiellońska 7 — do nabycia.

2187 6 12

SPECYALNOŚĆ!

Opaska „La Nea” Dra Fz. Glénarda w Paryżu,
C. P. a la Sirene Paris, H. P. Forme dreite Rationelle.

Szkodliwość nikotyny usunięta.

WP. Mr. W. Beldowski w Krakowie.

Z przyjemnością donoszę WPanów, że od czasu, jak używam Pańskiej waty
„Salvesol” w cygarach szklanych, nie doznaję przykrych objawów, które
mi dokuczały skutkiem palenia tytoniu. Wobec tego upraszam o nadesłanie mi
za pobraniem pocztowem i t. d.

Lwów, 2 maja 1903.

Z wysokim poważaniem

Prof. Dr Antoni Mars.

O dobroci i doniosłym znaczeniu preparatu „Salvesol”, świadczą naj-
lepiej rozpowszechnione

Tutki cygaretowe ze „Salvesolem”.

Oryginalny pakietek „Waty Salvesol” wystarczy na 200—400 pa-
pierośców lub cygar.

1000 tutek ze „Salvesolem” K 2-80.

Pakietek waty „Salvesol” 30 lub 60 hal.

10 Cygaretek szklanych 1 kor. 20 hal.

Wyroby te poleca: **Zakład przemysłowy wyrobów papie-
rowych „Noris”.** 2247 1 0

Mr. W. BELDOWSKI, Kraków.

Świeżo zaprowadzony artykuł!

Prawdziwe Płótna Korczyńskie

surowe i apretowane na bieliznę wszelkiego rodzaju oraz dla robót szkolnych
i dla celów malarskich

:: BIELIZNĘ stołową białą i kolorową ::

Ręczniki, Chustki do nosa, Ścierki, Maglo-
wniki, Szyrtyngi, Szyfony, Dymki i t. p.

BIELIZNĘ DAMSKĄ wszelkiego rodzaju

Kompletne wyprawy ślubne

poleca po cenach fabrycznych i bez konkurencji

Marya Prauss w Krakowie, Rynek gł. 7.

1965 10 10

Próby na żądanie darmo i opłatnie.

WACHY NIE WYMAGAJĄCE REPARACJI - POKRYCIE MUROW OD STRONY WIATRU

Eternit

CUPEK ASBESTOWY

ZAKŁADY ETERNITOWE LUDWIK KATSCHEK I S. ZUCKERBRUCK WIEDEN BUDAPEST NYERGES UJFALU

Generalne zastępowo: Kraków, Wrzesińska 1. 1001 25 0

Fabryka lakierów

Lucyana Baranowskiego, Kraków, Wolska 22

produkuje:

Lakier bursztynowy w 6 odcieniach do podłóg.	Brunolinę jasną, ciemną i bezbarwną.	Masę francuską do po- dłóg w 4 kolorach.
Lakier kopalowy.	Sekatywę jasną i ciemną.	Farby pokostowe goto- we do użytku.
Lakier damarowy.	Emalię w 24 kolorach na drzewo, kamień i żelazo.	Farby drukarskie.
Lakier czarny na żelazo.		

Utrzymuje na składzie:

pokost, olej lniany, terpentynę i farby suche.

HENRYK DATTNER

przedtem Bracia Iscowitsch.

Pierwszorządny magazyn ubiorów męskich

Kraków, Rynek I. 12, parter

poleca

tanio trwale i elegancko sezonowe ubrania męskie oraz mun-
durki i płaszcze dla P. T. Studentów w wielkim wyborze
po cenach nader przystępnych. 1727 10 10

Zakład pogrzebowy

JANA WOLNEGO

przy ul. św. Tomasza 1. 4, tuż przy placu Szczepańskim. Filia: ulica Kopernika 1. 6. — Telefon Nr 331.
Zakład podejmuje się urządzeń pogrzebowych, oraz sprowadzania zwłok ze wszystkich
krajów europejskich. 145 5 0

Większa fabryka pieców kaflowych

poszukuje samodzielnego kierownika warszta-
towego. Zgłosz. z odpisami świadectw zasłać
Waldman, Lwów, Dąbrowskiego 6. 2420 3 3

Dyplom honorowy na Wystawie w Krakowie w r. 1901.

W. Sznajdrowicz, Kraków

Rynek A-B, I. 45, i p. (nad apteką pod „Białym
Orłem”). Filia w Krynicy pod Zamkiem I. 234,
poleca Szanownej P. T. Publiczności

Peleryny Zakopańskie i Tyrolskie

damskie i męskie oraz wielki wybór
po ztr. 6-50 Serdaków
i wszelkich strojów Zakopańskich!

Zamówienia i reperacje uskutecznia w jak naj-
krótszym czasie. 1998 5 0

Metoda Gouin'a

najnowsza, najszybsza i najprakty-
czniejsza.

Używana w szkołach państwowych w
Anglii i we Francji.

Języka angielskiego udziela Wiliam B.

Calder.

Języka francuskiego udziela Roger de

Brugiere. 2386 3 0

od 8 rano do 9 wieczór.

Bliszej informacji udziela się w go-
dzinach od 2 do 5 po południu.

ŚLAWKOWSKA 28, II PIĘTRO.

Poszukuję technika

obznajomionego z rysowaniem planów
i szczegółów i zestawieniem kosztory-
sów. Zgłoszenia w mem biurze między
3—4 popoł. Architekt B. Torbe, pl. Do-
minikański 3. 2428 2 2

Zdolna ekspedientka

z dobrą figurą, obznajomiona z krawie-
czyzną, znajdzie zaraz posadę pod do-
brymi warunkami w magazynie
Wacław Młodcki, Kraków,
Rynek 4. 2500 3 3

Do egzaminu

z rachunkowości państwowej i bu-
chalteryi kupieckiej pojed. i podwój.
przygotowuje w jaknajkrótszym czasie **Stani-
sław Barnatowicz**, kw. c. k. urzędnik
rachunkowy, sądowy i zw. lustrator Stowarzy-
szeń zarob. i gosp., był dyrektorem Banku (Sto-
warz. zarobkowego) w Krakowie, ul. Dru-
ga 1. 19, I piętro. 193 44 0

Obszar Dworski

Wola Mieleska, p. Mielec,
potrzebuje od 1 lipca **ekonomy**,
kawalera, na stół. Odpisy świadectw
nie uwzględnionych pozostają bez od-
powiedzi. 2444 2 3

W przejeździe z Borysławia do Kra-
kowa dnia 26 kwietnia zgubiono
paszport wydany na imię **Jana**
Pietaszewskiego przez warszawskiego
p. ober-policmajstra. Łaskawy znalazca
zechce złożyć: Dębni, Ogrodowa 1.
139, R. Galski dla Jana Pietaszew-
skiego. 2427 3 3

Fabryka wyrobów masarskich **Jozefa**
Bialika w Krakowie, Floryańska 51,
poszukuje zaraz

Korespondenta

władającego biegle w mowie i piśmie
językiem polskim i niemieckim; czeski
język pożądaný

Zgłoszenia pisemnie. 2506 2 3

L. 3. K. b. k. sz. 2635 1 2

Ogłoszenie.

Celem oddania w przedsiębiorstwo wy-
konania robót ziemnych i murarskich,
kamieniarskich, ciesielskich, blachar-
skich i dachówkowych, tudzież kowal-
skich, dla budowy kaplicy szkolnej rzymsko-
katolickiej w Nowym Sączu, od-
będzie się dnia 20 maja 1908 r. o go-
dzinie 12 w południe w gmachu „Soko-
ła” (w mniejszej sali) rozprawa za po-
mocą ofert pisemnych.

Warunki przedsiębiorstwa, rysunki i
wzór ofert można przejrzeć w godzinach
urzędowych w biurze oddziału techni-
cznego c. k. Starostwa w Nowym Sączu.

Oferty nie sporządzone według wzoru,
lub też późniejsz wniesione nie będą
uwzględnione.

Przewodniczący Komitetu budowy ka-
plicy szkolnej rzymsko-katolickiej w
Nowym Sączu

St. Ręptiński m. p.

Koncypiant

rutynowany, katolik, poszukuje posady
na prowincyi. Zgłoszenia pod: „Koncy-
piant rutynowany” poste rest. Lwów.
2468 3 3

Fryzjerskiego pomocnika

poszukuje zakład **Józefa K. Kaweckiego**
w Jaworznie. 2469 3 3

PALARNIA KAWY

poleca częściowo
i hurtownie
wyborec gatunków
Kawy palonej
najnowszym
i najlepszym spo-
sobem za pomocą
„przającego powietrza”
po cenach
najniższych.

M. JAWORNICKI.
93 224 0

Zdolnego

pomocnika bufetowca

poszukuje firma **M. Lasocki i Sp. we**
Lwowie, pl. Maryacki 1. 9. 2443 3 3

Mechanika

doświadczony jako kierownika pra-
cowni, potrzebuje **Witold Tranda**,
skład rowerów, motorów i zakład insta-
lacyjny, **Przemysł.** 2471 2 3

Adwokat Dr Peiper

w Przemyslu.

poszukuje zdolnego i rutynowanego
koncypianta, ukwalifikowanego do
substytucji. 2445 2 3

Do sprzedania

willa o 5 pokojach, z kuchnią, spiżarnią, weran-
dą, stajnią etc. w ładnej podgórskiej okolicy;
2 1/2 mili od Krakowa. Stacja kolejowa w miej-
scu. Wiadomość w kancelaryi Dra Kirchmayera,
Kraków, Szczepańska 1. 2362 6 3

Pedroże naokoło świata.

UL. SZEWSKA L. 6.

CHROMO-FOTOPLASTYKA

Zakład oświetlony i wentylowany
elektrycznie. — Wspaniałe widoki
przyrody w naturalnych kolorach
z dokładną wiernością w obrazach
plastycznych.

Każdego czwartku nowy program.

Można zwiedzać od godziny 9-iej
rano do godziny 9 1/2, wieczór.

Wstęp 10 ct.

Młodzież szkół średnich i dzieci
do lat 6, placą do godziny 5 po
południu połowę.

2413 2 0

Wspaniałe efekty przez oświetlenie elektr.

Motocykl 5 HP.

Laurel-Klement z wózkiem bocznym, prawie
nowy do sprzedania. — Muszyńska Stepkiewicz.
2108 6 6

Akademik

poszukuje lekcji w Krakowie.
Zgłoszenia pod H. W. przyjmują Administr.
„N. Reformy” 40 43 0

Kamienica

do sprzedania w Ludwinowie i ziemniaki
„Bessarowskie” „Dobkowski”.
Wiadomość: A. Malicki, ul. św. Gertrudy 1. 14
w Krakowie, parter, od 12—3. 2108 9 10

Pomocnik drogueryi może przyjąć po-
sady. Zgłoszenia
listowne pod „Droguerya” do Admini-
stracyi „N. Reformy”. 2237 3 3

Potrzebny zdolny

płatniczy,

Polak z kaucją 600 K, mówiący po nie-
miecku, z żoną dobrą kucharką, do sa-
moistnego prowadzenia lepszej restau-
racji. Zgłoszenia w biurze p. Korneli
Olma w Bielsku. 2230 4 4

800 koron nagrody

za wyrobienie stałej posady rządowej, autan-
icznej dyktaryusza, lankasenta lub podobnej
(może być później i na prowincyi). Mam pe-
wne studia i świetne rekomendacje. Dyskre-
cję zapewniona pod słowem honoru. Wiado-
mość pod **J. G. posada**, poste restante **Kra-
ków 1**, za okazaniem kwitu inseratowego.
2296 4 4

Większy dom handlowy w Krakowie

poszukuje 2462 3 3

urzędnika

na wyjazd. Penja początkowa 100 K
miesięcznie, zwrot kosztów podróży i dy-
ety. Wamagana kaucja do 1000 K lub
odpowiednie poręczenie. Ubiegać się mo-
ga tylko zdolni akwizytorzy. Oferty pod
L. S. 100, poste restante **Kraków**.

